MORGAN MATSON

CharJie are şapiesjjrezece ani şi este mezina familiei. Som ei mai mare se câsâ- 1on:Şle, aŞ3 că, iu curând, toţi cei ciuri fraţi Granf vor fi acasă. Adolescenta abia aşteaptă să-şi vadă familia reunită sub acelei acoperiş, ca în vremurile bune, şi să petreacă un ultim w'eekejid în vechea lor casă, înainte ca aceasta să fie vândută

fala e în ultimii an de IK.I:U şi a (oSl admisa la câteva universităţi, încă mi vrea si: gândească la faptul

<ă trebuie s* «leagă facnlla- tca la care urmează să studieze. Nu şi doreşte decât ca în aocsl weekend iinfxirtant toate să meargă şnur.

j i isă Chaj lie nici nu bânu icşle Că o aşldaplă un lung şir de surprize:

orgaiuzntcorca de evenimente dispare În aju nul nunţii, loialul de Care *t* îndrăgostită de ani bnni reapare în peisaj, decoiaţhinîlc penlru nunta sunt trimise, ¿ii: greşeală, în altă parte. Iar haosul abia a început.

În (ol acest mreş, Charlie va descoperi lucruri noi şl neaşteptate despre familia ei, pe cart cnaJea ca o şLÎe fdaj- tc bina Cea r-ai importări?- îecţce pe carc o primeşte este că, dacă te încăpăţânezi sa

MORGAN MATSON s-a r.ăseul în New York şi a crescut în Grt:er.wk.h, Connecticut. Iniţial, ft dorit să studieze arta teatrului, dar s-a răzgândit şi s-a réorientât către Cursuri de saler*-' urcai ivi, o alegere pe care nu a regretat-o niciodată.

Până în pjezent, a scris cinci cărţi, toate ajungândpe lista bcstsdJcrurilor jVeţv *Ycrk Times*. Romanul ci de debut, *Mureti ailălmie a lui Amy &* i, (Epica. 201 S), a fosl Ira dus în [ieste douăzeci de limbă

Locuieşte în Los Angeles împreună cu iVlurphy, terrie rul i.i, într-o casă cu podele alhasîrc şi plină dc cărţi.

MORGAN MATSON

/¡n nurifâ—
ât/hutIM

Traducere din limba engleză şi note de

OFELIA AL-GAREEB

Editor: Anca EFTIM

EPICA
Bucureşti, 2020
Redactor Ioana SOCOLESCU DTP: Simona RÂDULESCU

Save the elate, Morgan Matson Text copyright © 2018 by Morgan Matson.
All rights reserved.
Published by agreement with Folio Literary Management, LLC and Livia Stoia Literary Agency.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Epica. © 2020, Editura Epica.

Bucureşti, 2020

La preţul de vânzare se adaugă 2%, reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România cont nr. R044 RNCB 5101 0000 0171 0001, BCR Unirea, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MATSON, MORGAN
O nuntă... cu bucluc / Morgan Matson; trad. din lb. engleză şi note de Ofelia Al-Gareeb. – Bucureşti: Epica, 2020

I. Al-Gareeb, Ofelia (trad.)

în amintirea Amandei Mierzwa

UNDE-I CASSIE?
S-A DUS LA JAKE FRENCH, SĂ-I DUCĂ NIȘTE LUCRURI.
CUM AȘA? DE CE TOCMAI EA?
S-A OFERIT, NU ȘTIU DE CE.

aniversare a lui Mike, când rămăseserăm blocaţi împreună în ascensorul unui local unde se juca *laser taf,* şi o memorabilă călătorie cu maşina, când aveam doisprezece ani şi ne întorceam din Hartfield, unde jucaserăm minigolf. Ne înghesuiserăm toţi în aceeaşi maşină. Cumva, ajunsesem pe bancheta din spate, lângă Jesse, iar Mike stătea de cealaltă parte a lui. Iar Jesse se tot răsucea ca să discute cu Mike, ceea ce însemna că se tot sprijinea de mine, iar piciorul lui gol se lipise de al meu. în acea călătorie de treizeci de minute, mă rugasem ca traficul să fie infernal, sau ca şoseaua să fie închisă temporar, sau să facem pană – orice, numai să mai prelungim totul. Prin urmare, atunci când m-am aşezat pe canapea, alături de el, eram deplin conştientă că această apropiere – voluntară, spre deosebire de proximitatea impusă de logistica unui autovehicul – era ceva cu totul nou.

Când m-am apropiat de canapea, braţul lui a stat întins pe partea de sus a spătarului şi l-a mişcat puţin când m-am aşezat lângă el. Ba chiar – şi asta mi-a făcut palmele să transpire – părea să-l fi coborât cu câţiva centimetri, aducându-l mai aproape de umerii mei.

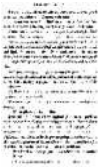
— Vrei să ne uităm la ceva anume? m-a întrebat Jesse, aplecându-se să ia telecomanda din locul unde o azvârlise, adică pe partea mea de canapea.

Se aplecase, întinzându-se peste mine, iar braţul lui îl atinsese uşor pe al meu, provocând în capul meu o explozie de stele.

— Sigur, am îngăimat, sperând că tonul meu era liniştit şi degajat, nu ca şi cum mă zbăteam între exaltare şi nevoia de a vomita.

[1] Joc similar cu *paintball-\A* sau cu *airsoft-\A,* principala diferenţă fiind

că echipamentul de *laser tag* este în general mai comod şi jocul e inofensiv, comparativ cu celelalte două, în care impactul cu bila poate produce vânătăi sau chiar răni.

S-a întins şi mi-a petrecut o şuviţă de păr după ureche, apoi mi-a mângâiat bărbia cu degetul mare, şi-a înclinat capul şi s-a aplecat spre mine, închizând ochii.

Şi apoi m-a sărutat.

Din primul moment în care buzele noastre s-au atins, mi-a fost clar că Jesse ştia ce făcea. Nu erau săruturile sfioase, nesigure de care avusesem parte înainte şi mi se tăia răsuflarea fiindcă mă săruta pasional. încercam să ţin pasul cu el, încercam să conştientizez că asta chiar se întâmpla. L-am sărutat şi eu, sperând că lipsa mea de experienţă în acest domeniu nu avea să fie vizibilă. Dar, chiar dacă era vizibilă, pe Jesse nu părea să-l deranjeze. Inima mi-o luase la galop şi aveam senzaţia că mă topeam încet, transformându-mă într-o baltă pe canapeaua uzată, tapiţată cu velur, a familiei Foster. Jesse s-a întrerupt o secundă şi m-a privit în ochi, iar eu am încercat să-mi recapăt suflul, să mă gândesc şi la altceva în afară de numele lui, repetat iar şi iar în mintea mea.

— Deci..., a spus şi şi-a strecurat un braţ pe sub şoldurile mele, de unde, o secundă mai târziu, a pescuit telecomanda.

Mi-a zâmbit ca şi când am fi împărtăşit un secret şi a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu cred că avem nevoie de televizor, nu?

I-am zâmbit şi eu.

— Probabil că nu.

Jesse a îndreptat telecomanda spre televizor exact în clipa când agentul de poliţie exclama: „Am mai auzit de expresia «viaţă de câine», dar asta-i de-a dreptul ridicol!".

Sunetul s-a întrerupt. Deodată, subsolul a devenit mai întunecos şi mai tăcut. Eram doar eu, Jesse şi ploaia ce răpăia în ferestre.

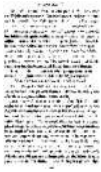
— Ei, atunci..., a zis Jesse.

A zâmbit şi şi-a aplecat capul, sărutându-mă pe gât. Am scos o exclamaţie şi m-am înfiorat, mulţumindu-i în gând lui

un gând mi s-a ivit în minte pe neaşteptate: *chestia asta n-o să-i placă lui Mike*.

Dar, o secundă mai târziu, l-am alungat. Nu-mi păsa câtuşi de puţin de ce ar fi crezut Mike. Consideram că renunţase la privilegiul de a avea păreri care contează. Prin faptul că nu venise acasă timp de un an, transmisese foarte clar mesajul că nu mai voia să facă parte din familia noastră. Cu toate că Jesse era cel mai bun prieten al lui Mike şi ştiam că, într-un fel, întin- deam coarda prea mult, ceilalţi fraţi ai mei făcuseră acelaşi lucru.

Mike şi cu mine crescuserăm urmărind o adevărată teleno- velă numită *Hei, amicul tău / amica ta are pe cineva?*, în care Danny, Linnie şi J.J. jucaseră roluri principale: toţi se cuplaseră cu prietenii sau prietenele celorlalţi fraţi, cu rezultate dezastruoase. Prin urmare, tăinuisem faţă de Mike pasiunea mea pentru Jesse şi nici nu le spusesem celorlalţi fraţi ai mei, nici măcar lui Linnie, deoarece ştiam că, la un moment dat, secretul meu ar fi devenit prea valoros ca să mai fie păstrat. Toţi cinci schimbam secrete între noi de parcă ar fi fost cartonaşe cu jucători de baseball: era cea mai valoroasă monedă pe care o aveam la dispoziţie. Ştiam că secretul ăsta – eu, aproape goală, împreună cu cel mai bun prieten al lui Mike – ar fi fost unul important.

— Te simţi bine? m-a întrebat Jesse, întrerupându-se şi uitându-se la mine.

— Da, i-am răspuns imediat, încercând să mă concentrez asupra lui.

În clipa asta voiam să mă gândesc la orice altceva, în afară de *fratele* meu.

— Mă simt bine, l-am asigurat.

Jesse mi-a zâmbit şi m-a sărutat iar. Nu după mult timp, mi-a mângâiat părul, dându-l la o parte de pe fruntea mea, s-a uitat în ochii mei şi m-a întrebat:

VINKKI

Rodney

'Neaţa, Charlie!

Tocmai mă pregăteam să răspund la mesaje, când alarma s-a oprit din senin şi camera mea a părut, brusc, mult prea tăcută.

Mama

S-a oprit.

Eu

Aud. Adică n-o mai aud.

Mama

Cobori? Tata a făcut cafea şi Rodney s-a dus să cumpere gogoşi.

Linnie

Stai aşa. Charlie, de ce eşti aici? Şi-a schimbat Liceul Stanwich ora de începere a cursurilor?

Mama

Eu i-am zis să stea acasă.

Eu

Mama mi-a zis să stau acasă.

Linnie

De ce?

Eu

Ca să ajut cu nunta.

înainte să le fi spus părinţilor mei. De atunci, tot încerca să mă convingă să vin la facultate aproape de el, pe Coasta de Vest.

— Cred că ar trebui să iei toate deciziile importante din viaţă luând în calcul lanţurile de restaurante fast-food, am zis eu, în glumă.

— Ştiam eu c-o să te dai pe brazdă.

Auzeam în fundal un anunţ care le comunica pasagerilor să-şi pună centurile de siguranţă şi să se asigure că toate compartimentele pentru bagaje erau închise.

— Trebuie să închid. Ne vedem curând, Chuck! a încheiat Danny conversaţia, folosind porecla pe care numai el avea voie să o folosească.

Totuşi nu-mi spusese care era surpriza.

— Aşteaptă! Danny...

Dar închisese. Mi-am lăsat telefonul pe comodă şi m-am dus la birou, am dat deoparte dosarul portocaliu, primit de la College of the West, şi l-am luat pe cel purpuriu, de la Northwestern.

Fusesem acceptată la Mediii, Facultatea de Jurnalism a Universităţii Northwestern. Facultatea asta era motivul pentru care depusesem cerere acolo. Consilierul meu de orientare academică crezuse că, de fapt, voiam să învăţ la aceeaşi facultate unde învăţa şi Mike. Nu înţelesese că nu era un moft, ci o dorinţă. Am răsfoit broşura Mediii, privind fotografiile lucioase care înfăţişau studenţi în redacţia de ştiri, citind despre posibilele stagii la principalele companii mass-media şi despre programul de studii jurnalistice în străinătate... înainte să mă entuziasmez prea tare, am închis dosarul şi l-am luat pe cel de la Stanwich College. Mi-am trecut degetele peste imaginea felinarului, care făcea parte din logoul şcolii.

Northwestern încetase să mă atragă după ce ai

mei îmi spuseseră că scoseseră casa la vânzare. Ideea de a pleca departe sunase mult mai bine atunci când avusesem o casă unde să mă

o duseserăm de multe ori în decursul anilor, iar de obicei ea o câştiga deoarece, sincer vorbind, nu se înşela.

— De data asta e altceva. Linnie se mărită.

— Se mărită?! a întrebat Siobhan, părând din cale-afară de şocată. Dar de ce nu mi-ai *zis* nimic?!

— Sio!

— Nu, stai puţin! De fapt, mi-ai zis. Din trei în trei minute.

— O să fie extraordinar, i-am zis plină de convingere. Rochia lui Linnie este tare frumoasă. Am văzut fotografiile de la testele ei de coafură şi machiaj. Va arăta superb. Ai să vezi.

Siobhan venea la nuntă. O ştia pe Linnie dintotdeauna, la urma urmei. Urma să zboare din Michigan, mâine-dimineaţă, ceea ce-i lăsa la dispoziţie suficient timp să se pregătească înainte de ceremonie.

— A venit toată lumea? m-a întrebat. Circul e complet?

— Nu chiar. Linnie şi Rodney au venit joi seară. Danny ajunge azi, după-amiază, iar J.J...

Am tăcut o clipă şi am inspirat.

— Vom fi cu toţii, împreună.

Când am spus-o, un fel de căldură m-a cuprins pe dinăuntru, de parcă aş fi sorbit o gură mare de ciocolată caldă.

— Nu chiar toţi, a zis prietena mea.

— Ce vrei să spui?

— Mike, a precizat Siobhan. Mike nu va veni.

— De parcă l-ar vrea cineva pe-aici..., am mormăit.

— Păi... Linnie îl vrea acolo, a zis Siobhan, iar eu m-am apropiat de birou şi am început să îndrept teancurile de hârtii, mai mult ca să-mi ocup mâinile. Nu l-a invitat?

— Bineînţeles că l-a invitat, am răspuns iute, vrând să schimb subiectul. Dar nu vine şi e mai bine aşa.

— Bun, a zis Siobhan, dar eu mi-am dat seama că tot nu era de acord cu mine. în altă ordine de idei...

qii'
Ül?
ib

m »

ipiíí
jfílr
íi«!
!?
Vii
!ii!

íi:ilij|>i;
i !} -{}•* ;
{tHf : î „' !*

îşi strânsese în vârful capului părul blond şi cârlionţat, fixându-l cu un creion. Purta hainele ei pentru desenat – un pulover supradimensionat şi pantaloni negri –, cu toate că, de şase săptămâni încoace, nu mai fusese nevoită să deseneze benzi noi. Exista un decalaj, altfel încât benzile să poată fi desenate cu tuş şi colorate. Aşa că, deşi ea ştia de câteva săptămâni cum avea să se termine *Grant Central Station,* niciunul dintre noi nu avea idee. Linnie chiar voia să ştie, dar eu voiam să citesc în ziar şi să aflu sfârşitul poveştii odată cu restul lumii.

— Nu senzorul de la fereastră e problema, a spus sora mea, intrând în bucătărie.

Mi-a zâmbit.

— Drăguţ din partea ta că ni te-ai alăturat!

I-am zâmbit şi eu.

— M-am gândit c-ar fi cazul să-mi fac apariţia.

Sora mea a râs. A luat o cană şi a împins-o pe tejghea, spre tata, care a prins-o şi a turnat cafea în ea.

— Ajun de nuntă fericit! i-am urat, bătând din palme.

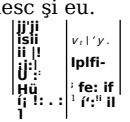
Când aveam şase ani şi Linnie, şaptesprezece, mi se părea că

era cea mai frumoasă fată din lume. Iar acum, când eu aveam şaptesprezece, iar ea, douăzeci şi opt, încă mai credeam asta. Linnie semăna cel mai mult cu tata: moştenise părul lui negru şi cârlionţat, ochii albaştri şi, spre marea ei dezamăgire, urechile lui clăpăuge. La un metru şi şaptezeci de centimetri înălţime, era cu numai cinci centimetri mai scundă decât mine, dar faptul că moştenise silueta voluptuoasă a mamei, iar eu nu, însemna că, deşi îi şterpeleam hainele ori de câte ori aveam ocazia, majoritatea rochiilor ei nu mi se potriveau.

— Nu cred că se obişnuieşte să urezi asta, a

spus Linnie, a sorbit din cafeaua ei şi apoi a dat din cap către tata. Ai făcut cafea bună, tati!

— Mă străduiesc şi eu.

— Gogoşile n-au păţit nimic, a anunţat tata, părând incredibil de uşurat.

— Ce naiba se-ntâmplă? a întrebat Rodney, privind panoul sistemului de alarmă. De două ori într-o singură dimineaţă?

— De trei ori, l-am corectat.

M-am îndepărtat tiptil de panou, ca şi cum aş fi putut s-o declanşez iar. M-am întors spre Rodney:

— Mi-ai cumpărat o gogoaşă cu glazură de căpşuni?

Rodney şi-a potrivit ochelarii, care se strâmbaseră puţin.

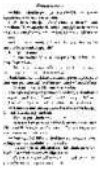
— Sigur că da. Nu te ştiu de ieri, de azi.

Linnie îl cunoscuse pe Rodney Daniels în prima lor zi la Dartmouth. Fusese unul dintre primii oameni pe care îi întâlnise în campus. El cutreiera holurile singur, ducând coşul de rufe şi produsele pentru duş, încercând să dea de camera lui. Se întâlniseră din nou în aceeaşi seară, la o petrecere pentru studenţii de anul întâi, şi de atunci fuseseră împreună, cu excepţia celor cinci luni în care se despărţiseră, când aveau douăzeci şi trei de ani. Dar chiar şi atunci, când eu aveam doisprezece ani, am ştiut că despărţirea lor nu avea să dureze. Linnie şi Rodney se potriveau. Erau incredibil de asemănători, fuseseră compatibili de la bun început, cu toate că Linnie era albă şi locuise în aceeaşi casă din Connecticut aproape toată viaţa, iar Rodney era de culoare şi fiu de militari şi crescuse în baze militare din toată lumea.

Tatăl lui Rodney – general de aviaţie – şi mama lui, asistentă medicală în cadrul armatei, se stabiliseră, în cele din urmă, într-o bază militară din Hawaii, unde el urmase liceul. Deoarece călătoria din New Hampshire până la Honolulu şi înapoi dura mult şi era *foarte* scumpă, Rodney îşi petrecuse Ziua Recunoştinţei şi

Crăciunul cu noi, în toţi cei patru ani de facultate. La întâlnirea cu consilierul meu de orientare academică, săptămâna trecută, consilierul mă întrebase ce părere aveam despre apariţia

– Ştiţi *cât* am aşteptat în aeroport, crezând că un membru al familiei mele o să vină să mă ia? a continuat J.J. Mă uitam la toate maşinile care treceau şi niciuna nu venise pentru mine.

– Ăăă..., a făcut Rodney. Ai *rugat* pe cineva să te ia de la aeroport?

– Sigur că da! a explodat J.J. Crezi c-aş fi...

A lăsat fraza în aer, iar din furioasă, expresia lui a devenit gânditoare.

– De fapt, stai să verific ceva, a spus J.J., scoţându-şi mobilul din buzunar. Ha! a exclamat, după o secundă. Ca să vezi! Aparent, e-mailul n-a fost trimis. A rămas în folderul „Ciorne". Ups!

A pus mobilul înapoi în buzunar.

– Salutare!

S-a apropiat de noi, zâmbitor.

– Cum merge treaba, familie?

El şi Rodney s-au îmbrăţişat bătându-se pe spate, apoi J.J. m-a strâns scurt de umăr.

– Bună! i-am spus, strângându-l de umăr, la rândul meu. Mă bucur că eşti aici!

– Şi eu mă bucur să fiu aici, a zis el, apoi s-a dus la Linnie, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare şi ridicând-o în aer.

A învârtit-o o dată şi apoi a lăsat-o pe podea.

– Cum te simţi? s-a interesat J.J. Fericită? Entuziasmată?

I-a aruncat o privire lui Rodney şi a întrebat teatral, cu glas
scăzut:

– Te-ai răzgândit cumva? Ti-ai pierdut curajul?

– încetează! l-a apostrofat Linnie, clătinând din cap, cu toate că zâmbea. Bine ai venit acasă!

– Mulţumesc! a zis J.J., păşind peste costumul pe care îl lăsase pe podea şi săltându-se pe

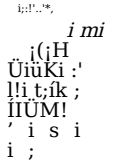
blat.

A întins mâna după cana mea cu cafea şi a sorbit. Pe urmă s-a strâmbat şi a împins-o cât colo.

– Vreau, a răspuns Rodney.

– Şi eu, am adăugat.

– Bine! a strigat J.J. şi a coborât de pe scaun. Aşa o să fac! A ieşit ca o furtună din bucătărie, într-o stare pe care tata ar fi numit-o „foc şi pară". S-a întors o secundă mai târziu, luân- du-şi cafeaua şi ieşind vijelios.

– Ăăă... Bill e prescurtarea prenumelui William, a spus Bill cu întârziere, în mod clar neştiind dacă ar fi trebuit să răspundă la întrebare, dat fiind că persoana care i-o adresase plecase. Dar am fost botezat după unchiul meu, iar el e cunoscut drept William, aşa că...

Şi-a dres glasul.

– Deci... am vorbit cu unchiul meu. A vrut să trec în revistă unele chestii împreună cu mirii, aşa încât, atunci când ajunge aici, să se poată apuca de treabă.

– Sună bine, a spus Linnie.

J.J. a intrat iar, după cum bănuiam că avea să facă. îşi lăsase gogoaşa pe blat.

– Deci – a zis Bill – lista invitaţilor este bătută în cuie? Rţmâne la o sută douăzeci?

Rodney a dat afirmativ din cap, iar Linnie a dat să-l imite, apoi s-a oprit la jumătatea mişcării şi s-a răsucit pe călcâie, către J.J.

– Pe cine aduci la nuntă?

J-J- s-a înecat niţel cu gogoaşa.

– Cum adică, pe cine?

– Partenera ta, a răspuns Linnie, ridicând dintr-o sprânceană. în răspunsul tău la invitaţie, ai anunţat că aduci pe cineva. Şi se pare că amândoi aţi ales friptura.[1]

1 La nunţile nord-americane se obişnuieşte să se ofere posibilitatea de a alege între mai multe variante ale unui anumit fel de mâncare,

în funcţie

ap

– *Tu* ai răspuns la invitaţie cu „încă o persoană”? m-a întrebat J.J., jucând din sprâncene.

– Eu? am întrebat, tresărind. Nu. Pe cine să fi...

Imediat ce vorbele astea mi-au ieşit din gură, Jesse mi-a trecut fulgerător prin minte. Deodată, m-am revăzut cu el, în ploaie, râzând amândoi în timp ce mă ducea în braţe spre casa de oaspeţi, cu mâinile lui strecurându-se în sus, pe talia mea...

– Charlie?

Am privit înjur. Se uitau cu toţii la mine.

– Ce voiai să zici? m-a îndemnat Linnie.

– Mda, am continuat, dregându-mi vocea. Nu. N-am niciun partener.

– S-ar putea să nu fie prea târziu să găseşti unul, a intervenit J-J- , care îşi butona telefonul.

Mobilul lui Bill a scos un sunet, anunţând un SMS, iar el l-a privit exact în clipa când cineva a sunat la uşă.

– A venit unchiul meu, a anunţat Bill. Totul va fi bine. Jur! A zâmbit optimist. Şi atunci s-a declanşat alarma.

CAPITOLUL 4

Nu auzi?
Nu auzi tunetulf[1]

preferinţele invitaţilor. (N. red.)

1 Versuri din refrenul melodiei *Down Under* (1981) a formaţiei australiene Men At Work: *Cantyou hear, cantyou hear tbe thunder? /You'd better run, you'd better take cover.* „Nu auzi? Nu auzi tunetul? / Ai face bine să fugi, să te adăposteşti”. (N. red.)

Will Barnes, directorul companiei Where There's A Will, părea simpatic, foarte eficient şi nu arăta deloc aşa cum mă aşteptam să arate un organizator de nunţi. Era înalt şi cu o constituţie fizică asemănătoare cu a unui jucător de fotbal american, chiar mai mult decât fratele lui Rodney, Ellis, care fusese *cu adevărat* fundaş pentru echipa de fotbal a Aviaţiei Militare. Will a intrat în casa noastră emanând atât de multă încredere în sine – de parcă nu conta că fosta noastră organizatoare se făcuse nevăzută în ziua de dinaintea nunţii –, încât începeam să mă relaxez în prezenţa lui. Se părea că acelaşi lucru era valabil şi pentru Linnie şi Rodney.

Fiind înclinată să cred că situaţia era pe mâini bune, voiam să mă folosesc de sosirea lui ca să fac duş, să-mi pun lentilele de contact şi să mă schimb, în cele din urmă, de pijamale. Plănuiam să-mi pun jeanşi şi – cu toate că nu era frig – puloverul de caşmir pe care îl îmbrăcasem în acea seară, acasă la Jesse. L-am scuturat şi l-am adulmecat, vrând să verific dacă încă se mai simţea mirosul lui Jesse. Dar, fiindcă îl dusesem de cel puţin

e o metaforă. Nu le pomenisem fraţilor mei despre situaţia asta deoarece nu puteam defini ce anume era *în neregulă*. Pur şi simplu aveam senzaţia neliniştitoare că nu mergea ceva bine, iar asta era greu de demonstrat.

Dar totul se schimbase acum câteva luni, cu puţin timp înainte ca părinţii mei să-mi spună că scoseseră casa la vânzare. Pentru că de atunci încoace relaţia dintre părinţii mei părea mai bună, am dedus că se certaseră în legătură cu casa şi că, odată chestiunea tranşată, certurile încetaseră; iar acum certurile despre *topping-ui'Ae.* de pizza se rezumau, din nou, la discuţii precum *„pepperoni* contra cârnaţi". Nu voiam ca situaţia să se repete, şi cu atât mai puţin în weekendul nunţii lui Linnie.

— Fiindcă nu locuieşti doar tu pe strada asta, Don!

L-am auzit pe tata răstindu-se şi, uşurată, am coborât restul treptelor, câte două odată. Ştiam ce urma să văd.

După cum mă aşteptam, tata stătea în foaier, faţă-n faţă cu Don Perkins, vecinul care locuia cu două case mai încolo de noi, în josul străzii. Don avea şaizeci de ani şi locuia pe strada noastră de mai mult timp decât noi. Era băgăcios, îşi vâra mereu nasul în treburile noastre, ne telefona sau venea pe la noi atunci când i se părea că în casa noastră era prea mult zgomot. De asemenea, era membru al Asociaţiei Grădinarilor, la fel ca tata, iar în decursul anilor, între ei se născuse o rivalitate: Don încerca mereu să aibă o grădină mai frumoasă decât a tatei, pentru competiţia anuală a grădinarilor. Această rivalitate era în mare parte unilaterală, de vreme ce el nu câştigase niciodată, în timp ce tata câştigase de trei ori – de două ori, consecutiv – în ultimii doi ani. Rezultatul fusese că Don se transformase într-un vecin tot mai agasant, iar plângerile lui sporiseră cu

fiecare victorie de-a tatei. Don devenise, firește, personaj în benzile desenate ale mamei. S-a dovedit că omologul lui – Ron, vecinul fictiv al familiei Grant – avea și o latură bună, sub

– WilI Barnes la telefon!

A ascultat încruntat.

– înţeleg. Şi abia acum aţi aflat?

Expresia lui era din ce în ce mai iritată.

– Trimit pe cineva să vă ajute. Ar trebui să ajungă acolo în douăzeci de minute.

A încheiat apelul şi am observat că în timpul acestei conversaţii sora mea devenise, pe tăcute, tot mai stresată. Vestita venă de la tâmpla ei, cea în legătură cu care o tachinam mereu, începea să se umfle.

– Ce s-a întâmplat?

– Există o mică problemă la Inn, a răspuns Will, referin- du-se la repetiţia pentru nuntă, care fusese programată pentru diseară. Ceva legat de decoraţiuni. M-aş duce eu acolo, dar trebuie să-i supraveghez pe cei care montează cortul...

Când a vorbit Linnie, vocea ei era din ce în ce mai tremurătoare şi mai ascuţită, cu fiecare cuvânt:

– Ştiam că aşa se va întâmpla. Organizatoarea noastră de nunţi dispare şi pe urmă totul începe...

– Mă duc eu! m-am oferit. O să rezolv.

Will a încuviinţat:

– Perfect! Bill, vrei să te duci şi tu? Să-mi spui ce se întâmplă!

– Sigur, a răspuns Bill, apoi s-a uitat la mine: Dacă nu ai nimic împotrivă.

– Bineînţeles că nu.

I-am aruncat lui Linnie o privire care – speram eu – o asigura că aveam să mă ocup de toate.

– Sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic grav, am adăugat. Dar, indiferent ce-o fi, ne descurcăm noi.

– Mulţumesc, Charlie!

Mi-am luat cheile şi i-am făcut semn lui Bill:

– Să mergem!

s-a oferit să-mi plătească zborul, dacă vin să-l ajut săptămâna asta, am acceptat imediat.

Am dat aprobator din cap. Asta era latura care îmi plăcea cel mai mult la munca de jurnalist: să vorbesc cu oamenii, să pun cap la cap povestea lor, să ştiu când să intervin şi când să mă abţin, mulţumindu-mă să dau din cap şi sperând că îmi vor spune mai mult. Poate că asta era explicabil prin faptul că eram cea mai tânără membră a familiei mele şi trebuia să ascult şi să observ. Indiferent de motiv, întotdeauna îmi venise uşor să ascult.

– Unde înveţi?

– La Universitatea din Chicago. în... Chicago, a adăugat el, apoi a izbucnit în râs. Probabil că se înţelege de la sine. Sunt în primul an de facultate.

Am tras aer în piept, pe cale să-i spun că fusesem acceptată la Northwestern, dar m-am oprit. De fapt, nu plănuiam să învăţ la Northwestern şi mi se părea ilogic să vorbesc despre facultatea la care *nu aveam să învăţ*.

– Ai învăţat la Liceul Stanwich? l-am întrebat, cu toate că eram convinsă că răspunsul era negativ.

Deşi Liceul Stanwich era uriaş, majoritatea elevilor care învăţau acolo îmi erau cel puţin vag cunoscuţi. Siobhan şi cu mine ne puseserăm în cap să aflăm cine erau tipii drăguţi care studiau în liceul nostru. Şi, chiar dacă Bill nu era de calibrul lui Jesse Foster, cu siguranţă l-aş fi remarcat, dacă l-aş fi văzut în şcoala pe care o frecventam.

Bill a scuturat din cap.

– Sunt din Putnam, a răspuns, numind oraşul care se învecina cu Stanwich. Şi... uneori, din Albuquerque.

I-am aruncat o privire surprinsă, dar n-am apucat să-i pun următoarea întrebare, pentru că am văzut sigla localului Inn şi am semnalizat, vrând să intru pe aleea lungă şi întortocheată care ducea către clădirea principală.

(9-niintOy... cu/6uc/uo

– Cred că am mai fost aici, a zis Bill, mijind ochii şi aple- cându-se în faţă. Nu-mi amintesc de ce. Poate la vreo aniversare de şaisprezece ani.[1]

Am încuviinţat:

– Probabil că da.

La Inn, luasem parte la diverse evenimente: nunţi, recepţii, petreceri de aniversare a zilei de naştere, petreceri de *bar mitxvah* şi de *bat mitzvatf* – care păruseră să-mi umple toate weekendurile, când eram în clasa a Vll-a –, ba chiar şi la un bal al bobocilor, anul trecut, atunci când se spărsese o ţeavă în şcoală şi nu-l putuserăm organiza acolo. Localul era un conac vechi, cu o remiză transformată într-un hotel, cu camere de oaspeţi la etaj, un restaurant şi o sală de bal la parter. Am parcat în faţa clădirii şi am oprit motorul, coborând din maşină odată cu Bill.

– Charlie?

M-am întors şi am văzut un tip stând în faţa mea. Purta o şapcă de baseball, o bluză cu mâneci lungi, pe care fuseseră imprimate cuvintele AMENAJĂRI PEISAGISTICE STAN- WICH, şi jeanşi cu pete de murdărie pe genunchi. Părea să fie de vârsta fraţilor mei. Avea păr blond şi ochi verzi, iar după câteva secunde l-am recunoscut: era Olly Gillespie, fostul

1 În cultura nord-americană există obiceiul de a sărbători împlinirea a şaisprezece ani de viaţă printr-o petrecere mai mult sau mai puţin fastuoasă, în funcţie de posibilităţile financiare ale fiecărei familii. (N. red.)

iubit al lui Linnie, pe vremea când ea fusese la liceu.

L-am salutat, facându-i cu mâna:

– Bună, Olly!

Eu
Mike e aici.

Siobhan
POFTIM?!

Eu
A venit la nuntă.
La nalba! îţi vine să crezi?
Acum sunt la aeroport.
BLEAAAHHH

Siobhan
Uau!
Dar Linnie e fericită, nu?

Eu
Mda.
Mă rog…

Ştiam că prietena mea cea mai bună înţelegea cel mai bine cum mă simţeam. Am tras adânc aer în piept şi am început să tastez mai repede.

Eu
Va strica totul. O să fie aiurea.
O să dea peste cap tot weekendul.
N-ar fi trebuit să vină!
Ce rabat! Rabat RABAT Mă
dau bătută

senzaţia că eu eram singura care se purta ca un puşti adevărat, în timp ce el stătea cocoşat deasupra mobilului, cu căştile în urechi, de parcă ar fi vrut să se afle în cu totul altă parte.

La jumătatea drumului spre casă, într-un sfârşit, Mike s-a dezlipit de telefon şi s-a uitat atent pe geam.

– De fapt, te rog s-o iei pe prima stradă la dreapta.

– Poftim? De ce?

M-am conformat.

– Nu pe aici, a oftat Mike. Următoarea stradă la stânga. Pe Juniper Hill.

– Păi, de ce nu spui aşa? am întrebat, în timp ce mă uitam în jur după vreo alee privată, pentru a întoarce maşina.

În timp ce executam manevra, mi-am dat seama unde ne aflam: pe Bulevardul Grant.

Era o străduţă învecinată cu Stanwich Woods, un cartier rezidenţial împrejmuit, care avea un paznic postat într-o gheretă, la intrare. Nu fusesem niciodată acolo, dar cunoşteam bine Bulevardul Grant, din cauza fraţilor mei mai mari şi a regimului lor de teroare exercitat pe bulevardul ăsta. Mă refer la povestea cu indicatorul stradal.

– De ce ai vrut s-o iau pe Juniper Hill? l-am întrebat când am intrat pe o alee de acces.

– Fiindcă acolo o să stau.

– Cum adică? Nu stai acasă?

– Nu.

– Dar...

M-am mulţumit să-l privesc. Mie mi se părea extraordinar că Mike nu avea să stea cu noi, însă părinţii mei nu aveau să-mi împărtăşească părerea.

– Ce-o să spună mama?

– Nefiind medium, habar n-am.

– Mike!

CAPITOLUL 6
Inimioare în ochi toată ziua

în *Grant Central Station,* ori de câte ori Cassie Grant se îndrăgostea de cineva – iubirile ei erau aproape întotdeauna înpărtăşite, spre deosebire de ce mi se întâmpla mie, în realitate –, ea plutea la câţiva centimetri deasupra solului, cu degetele de la picioare atingând covorul sau podeaua, iar în ochi şi în jurul capului ei pluteau inimioare, ca în desenele animate.

însă, în timp ce stăteam acolo şi mă uitam la Jesse, simţeam tocmai opusul: parcă aş fi fost ancorată în pământ şi înţepenită în el, astfel încât să mă mişc, făcând câţiva paşi spre el, mi se părea o sarcină imposibilă.

Coborâsem din maşină odată cu Mike, dar când el s-a dus să-şi ia bagajele din portbagaj, eu pur şi simplu am rămas pironită lângă portiera şoferului, cu inima bubuind atât de tare, încât eram sigură că, deşi Jesse stătea la şapte metri depărtare, o auzea.

Ultima dată când îl văzusem, stătuse în aproape acelaşi loc de pe alee; eu fusesem în maşina mea, iar Jesse, lângă ea, în ploaie, aplecându-se prin geamul deschis, ca să mă sărute. Amândoi râdeam printre sărutări. El îmi cuprinsese bărbia în palmă, apropiindu-se.

— Bine, pa! îmi spusese, deşi tocmai se aplecase să mă sărute din nou.

Fusese un sărut destul de lung.

– O să te uzi de tot, îi spusesem şi întinsesem o mână ca să-i şterg stropii din păr.

– Sunt doar câteva picături, răspunsese el, zâmbind.

Şiroaie de ploaie se scurgeau de pe maşina mea şi undeva,
în depărtare, se auzise un tunet.

—Te las să pleci.

Dar mă mângâiase pe obraz cu degetul mare şi mă trăsese mai aproape.

– Bine.

Mă întinsesem să-l sărut, încă uluită că faceam chestia asta, că-l sărutam pe Jesse Foster, în ploaie.

– În regulă, spusese el, câteva minute mai târziu.

– Pa!

Zâmbisem, cu gura lipită de a lui. Continuam să ne sărutăm tot mai intens.

– Pa!

îmi răspunsese la sărut.

– Pa!

– Bună! mi-a zis cineva în clipa asta.

Am clipit, dezmeticindu-mă şi silindu-mă să mă concentrez asupra lui Jesse din prezent, care zâmbea şi se apropia de mine.

Mi-am impus să respir lent şi rar.

– Bună! am reuşit să îngaim.

Mi-am dat la o parte părul de pe frunte. Nu ştiam ce să fac cu mâinile.

Din acea seară din vacanţa de Crăciun, purtasem în minte un milion de conversaţii cu Jesse. Dar acum,

când îl aveam în faţa ochilor, era ca şi cum creierul meu fusese resetat şi nu-mi mai găseam cuvintele.

Jesse arăta la fel. Doar părul lui era ceva mai lung. Purta un pulover bleumarin şi jeanşi, iar când a ridicat o mână, ca să-şi

– Ăăă.. . nu, am răspuns, conştientizând că ar fi trebuit să-i fi trimis lui Linnie un mesaj imediat pentru a-i spune că Mike nu venea acasă cu mine.

În mod normal, aşa aş fi procedat, însă faptul că-l văzusem pe Jesse Foster parcă îmi anulase complet gândirea logică. M-am pregătit sufleteşte şi i-am anunţat:

– Mike n-o să stea aici.

Mă gândisem că era mai bine să scap de sarcina asta neplăcută, exact ca atunci când smulgi de pe piele, dintr-o singură mişcare, un plasture.

– Ba sigur c-o să stea aici, m-a contrazis J.J. Linnie a zis că vine la nuntă.

– Vine. Dar stă acasă la Jesse Foster. El... ăăă... mi-a spus să-l duc acolo.

în bucătărie s-a lăsat o tăcere atât de apăsătoare, încât auzeam ticăitul ceasului de perete.

– Dar a spus c-o să vină la repetiţia pentru nuntă, am adăugat eu.

În secunda în care am rostit cuvintele astea, m-am întrebat dacă nu cumva tocmai atrăsesem atenţia asupra faptului că nu avea să fie prezent la vernisajul de la Muzeul Pearce. îmi doream ca Danny să fi fost aici, ca să mă ajute cu chestia asta.

– Bună!

M-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Rodney în pragul uşii.

– E totul în regulă?

– Mike nu stă aici, i-a zis Linnie încet.

în spatele ochelarilor, sprâncenele lui Rodney s-au ridicat brusc.

– Aha! a făcut el.

– Mătuşa ta s-a instalat? l-a întrebat mama.

Aveam impresia că facea un mare efort pentru a-şi îndrepta atenţia către alt subiect.

Tata s-a îndreptat spre uşă.

– Mă duc să-mi iau rămas-bun de la florile mele.

– Vin şi eu, a zis mama.

Tata i-a ţinut uşa deschisă şi, când au păşit afară, înainte ca uşa să se închidă în urma lor, l-am auzit pe tata întrebând-o:

– Te simţi bine?

Îi auzeam pe fraţii mei vorbind – din câte pricepusem, J.J. facea schimb de mesaje cu o fată pe care o cunoscuse online şi care voia să vină la nuntă, dar era posibil să aibă cazier –, însă era ca şi cum totul se petrecea sub apă sau în altă încăpere. Gândurile mele se îndreptau din nou spre Jesse, spre ce avea de gând să facă şi spre ce ar fi trebuit să fac *eu.* Dacă el aştepta să-l contactez chiar acum şi i se părea ciudat că încă nu încercasem să iau legătura cu el? Oare ar fi trebuit să-i trimit un mesaj? Dar dacă Mike ar fi văzut mesajul meu şi ar fi început să pună întrebări? Poate c-ar trebui să-i scriu ceva inofensiv, cum ar fi: „Salut!”.

– Charlie!

M-am uitat în jur şi am constatat că toată lumea din bucătărie mă privea lung. Am clipit, încercând să mă concentrez şi să-mi iau gândul de la Jesse Foster.

– Ce ziceaţi?

– Te-am întrebat dacă ai veşti de la Bill, a spus Linnie. E totul OK la Inn?

– Billiam nu-şi face treaba? a întrebat J.J., ţâţâind dezaprobator. Nu m-aş mira. Mi s-a părut mie cam şmecher.

– Nu-l cheamă Billiam, i-a atras atenţia Rodney.

JJ- a fluturat din mână – semn că, pentru el, numele corect al lui Bill era un detaliu minor.

– A, da, am spus, privind în jos, la telefonul meu. Păăăăi...

De fapt, nu mă mai gândisem deloc nici la Bill, nici la
decoraţiuni.

– Cred că se descurcă de minune, am adăugat.

Speram că replica mea inspira mai multă încredere decât simţeam în clipa asta.

– Nu mi-a zis că ar avea probleme, am mai precizat.

– Hei! a strigat J.J., ridicându-şi mobilul în aer. Am primit mai multe informaţii. Tipa a fost arestată, dar de fapt nu a ajuns la închisoare. A fost doar o contravenţie în timpul sărbătorii de Mardi Gras, despre care vreau să aflu detalii.

– Fără infractori la nuntă! a zis Rodney.

I- am anunţat pe toţi:

– Vorbesc cu Bill chiar acum, să văd ce noutăţi are, şi...

Mobilul a vibrat, anunţând primirea unui mesaj.

Danny
Bună! Am ajuns.

Am simţit că-mi sare inima din piept. Fratele meu mai mare – persoana mea preferată – se întorsese.

– A ajuns Danny, i-am anunţat.

Simţeam că începeam să zâmbesc. M-am repezit spre uşa bucătăriei. N-am aşteptat niciun răspuns. Pur şi simplu am împins uşa şi am ieşit în fugă, am

traversat veranda, am trecut de garaj şi, în sfârşit, am ajuns pe alee.

În spatele maşinii mele fusese parcat un SUV de lux, iar Danny tocmai cobora de la volan. Când m-a văzut, a zâmbit cu gura până la urechi.

– Salutare, Chuck!

– Bună!

M-am repezit la el şi Danny m-a înşfăcat într-o îmbrăţişare straşnică, ridicându-mă de la pământ. Deşi nu-l mai văzusem de două luni, nu se schimbase deloc: acelaşi păr negru care-i cădea pe frunte, acelaşi ten bronzat, de parcă ar fi locuit în

— Păi – ani răspuns eu, ridicând dintr-o sprânceană –, s-ar putea să trebuiască să ceri o despăgubire pentru plata organizatoarei de nunţi.

— Ce s-a întâmplat cu Clementine?

— A fugit din oraş, a zis Linnie.

— A delapidat, a adăugat JJ.

— *Poftim?* a strigat Danny. Glumiţi, nu?

— Nu, am răspuns, săltându-mă pe blatul de bucătărie. Am aflat azi-dimineaţă şi...

— Cine e Clementine?

M-am uitat iar la Brooke.

Mă simţeam iritată: aşteptasem cu nerăbdare, luni întregi, să fim iar toţi laolaltă, glumind şi vorbind. Şi planul meu fusese dat peste cap de tipa care stătea acum în bucătăria noastră, tipa. care nu ar fi trebuit să se afle aici şi care nu facea decât să ne stea în cale.

— E organizatoare de nunţi, am răspuns scurt, apoi m-am răsucit iar spre fraţii mei. Oameni buni, n-ar trebui să ţinem o Adunare Generală Grant în weekend?

— Parcă trebuia să fim prezenţi toţi cinci ca să putem ţine o AGG, a spus Danny, sorbind din sucul lui.

— Organizatoarea de nunţi a demisionat? a întrebat Brooke.

J,J, a întrcrupt-o:

— *Suntem* prezenţi toţi cinci, a precizat el. Mike s-a întors. A venit la nuntă.

— Pe bune? s-a mirat Danny. Cum de s-a întâmplat una ca asta?

Apoi s-a uitat în jur, ca şi cum abia acum observa că Mike nu era în bucătărie.

— Staţi aşa! Unde-i Mike?

— Stă acasă la Jcsse Poster, a răspuns Rodney.

Sprâncenele lui Danny au ţâşnit în sus.

A roşit şi i-a aruncat lui Danny o privire.

— E-n regulă, nu? a întrebat Danny. Doar avem camere în plus.

— Păi, nu şi în weekendul ăsta, a răspuns Rodney. Mătuşa mea, Liz, stă în Camera Albastră. Iar părinţii mei vor sta în Camera Navă...

— Plănuiserăm să-ţi repartizăm fostul tău dormitor, a zis mama. Dar credeam c-o să fii doar tu, stând cu JJ- Nu ne-am dat seama că...

A tăcut şi a aruncat o privire coşului cu săpunuri.

— Atunci, putem dormi în camera lui Mike, de vreme ce el s-a dus la Jesse, a propus Danny. Corect?

— Acolo stau domnişoarele de onoare, am spus eu, cu o grimasă.

— Poftim? Toate trei? a întrebat Danny, iar când sprâncenele lui s-au ridicat a mirare, Linnie a încuviinţat. Deci nu ne mai pasă dacă arde casa din temelii?

— Au promis că se vor purta frumos.

— Dar biroul tatei? J.J. ar putea dormi acolo, iar noi am putea sta în camera mea...

— Acolo stă Max, a zis Linnie.

— *Max* stă aici?

— El e cavalerul de onoare şi, în plus, oficiază ceremonia, a explicat Linnie, pe un ton iritat.

— Şi cine ziceaţi că stă în Camera Navă? a întrebat Danny.

— Părinţii mei, i-a reamintit Rodney.

— Şi mătuşa ta nu se poate caza la Inn?

— *Nu!* aproape că a ţipat Rodney, iar toţi ochii din bucătărie au ţâşnit spre el.

Rodney s-a mai calmat puţin şi a explicat:

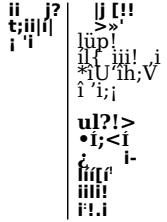

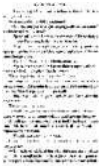

sunasem ca să-l întreb cum mergea treaba la Inn. Dar poate că-mi telefona doar ca să mă asigure că totul era în regulă, că totul se rezolvase şi că nu mai erau probleme.

— Bună, Bill!

M-am îndepărtat puţin de familia Daniels.

— Bună, Charlie!

Bill părea fără suflu şi destul de stresat, aşa că speranţele mele că totul era în regulă s-au năruit imediat.

— Âăă... poţi să tăi să mă ajuţi? Cred că avem... o problemă.

;îtm
ì lìfì ì:jì ;
irt

— Despre ce?

Prin telefon, am auzit-o pe Linnie inspirând adânc, de parcă încerca să se calmeze.

— Despre *câine*.

A urmat o pauză lungă, apoi Aii a vorbit din nou:

— Sigur, mă descurc eu.

Mi-o imaginam dându-şi ochii peste cap în timp ce închidea telefonul.

Mi-am strecurat mobilul în buzunar, m-am răsucit şi l-am văzut pe fratele meu ţintuindu-mă cu privirea, cu braţele încrucişate la piept.

— Ce-i?

— Nimic, a răspuns el, dar tonul lui îmi transmitea, fără echivoc, că se întâmplase *ceva*. Mă gândesc şi eu...

Biiiiiiiiiip! Sunetul răsuna dinspre bucătărie, iar de data asta nu s-a oprit. Danny s-a repezit spre bucătărie, iar eu l-am urmat îndeaproape. Dar, dintr-odată, s-a oprit în prag.

În încăpere erau prea mulţi oameni.

Tata şi J-J- stăteau lângă uşă, aplecaţi deasupra panoului alarmei, care continua să emită zgomotul ăsta enervant. Linnie stătea lângă insula din bucătărie, cu Max. Doamna Daniels şi mătuşa Liz se aşezaseră la un capăt al mesei, iar generalul, la celălalt. Purta pe nas o pereche de ochelari de citit şi completa, metodic, cartonaşele cu numele invitaţilor. Nu-mi dădeam seama dacă sunetul alarmei îl deranja, fiindcă el continua să scrie, netulburat. Nu i-am văzut pe mama şi pe Rodney – un lucru bun, de vreme ce bucătăria era plină până la refuz.

— Ce-ai făcut? a ţipat Linnie la J.J., acoperindu-şi urechile cu mâinile.

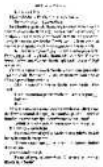
— Nimic! i-a ţipat şi J J. încerc să o repar.

A privit panoul pentru o secundă, apoi l-a pocnit în lateral. Sunetul a încetat imediat, beculeţele montate pe panou s-au stins, dar încă se auzea un *iiiiiiiiii*.

Am privit în jur şi am văzut căţelul sub masa de bucătărie, cu capul dat pe spate şi urlând încetişor.

Scotea un sunet care nu

CAPITOLUL 12
Familia pe care n-aţi avut-o niciodată

— Zâmbiţi cu toţii... şi rămâneţi aşa..

Mi-am prelungit zâmbetul, cu toate că începeau să mă doară fălcile. Fotoreporterul de la *Stanwich Sentinel* ne fotografia. Mama stătea la mijloc, între noi, ţinând placheta pe care o primise atunci când guvernatorul îi conferise, în cadrul ceremoniei de azi, titlul „Cetăţeană de Onoare a Statului Connecticut", declarând că mama merita o recunoaştere pe măsura reuşitelor sale. Stăteam în picioare, în holul principal al Muzeului Pearce, în faţa fântânii arteziene din marmură, şi încercam să nu clipesc prea mult. Aparatul de fotografiat ţăcănea.

Vizitasem Muzeul Pearce toată viaţa: în excursii organizate de şcoală sau la expoziţii speciale şi cursuri de artă pentru copii. Muzeul cuprindea în cea mai mare parte colecţiile lui Mary Anne Pearce şi reflecta gusturile ei foarte eclectice. îmi plăcuse dintotdeauna cât de variate erau operele de artă pe care le adăpostea: alături de o tapiserie cu un inorog puteai găsi o pânză de-a lui Andy Warhol, aflată lângă o lucrare de-a Karei Walker. Muzeul extinsese colecţia inclusiv după moartea lui Ann Pearce, dar acum se concentra mai mult asupra expoziţiilor. Mă obişnuisem să văd bannere care anunţau expoziţii,

când treceam cu maşina pe lângă muzeu, dar azi fusese emoţionant să urc treptele din marmură albă şi să văd bannerul imens care atârna

să-mi acorde un interviu pentru ziarul *Pilgrim*. Acceptase, iar articolul pe care îl scrisesem despre ea – intitulat „Walker arată ce poate" – şi despre relaţia cu tatăl ei, viaţa la Yale, iubitul ei, care scria romane fantasy, fusese preluat de câteva canale mass-me- dia naţionale, ceea ce pentru mine fusese o mare reuşită a anului trecut.

I-am zâmbit şi am salutat-o cu o mişcare a capului, în timp ce trecea pe lângă mine. Mi-a zâmbit şi ea, apoi s-a oprit, înclinând capul într-o parte.

— Bună! m-a salutat Andie. Tu eşti Charlotte, nu? Fata care lucra la ziar.

— Aşa-i, i-am răspuns, încercând să nu par prea încântată că-şi amintise de mine.

Copiii politicienilor probabil că sunt deprinşi să ţină minte o mulţime de nume.

— Mă bucur să te revăd, a spus ea, apoi i-a observat pe cei trei oameni care asistau la schimbul nostru de replici. Bună! Sunt Andie Walker.

A gesticulat spre ochelaristul drăguţ care o însoţea.

— El e iubitul meu, Clark McCallister.

Atât Rodney, cât şi J.J. au lăsat să le scape un sunet bizar, ca şi cum s-ar fi înecat. Eram nedumerită.

— Hei, vă simţiţi bine?

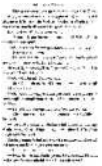
— Tu eşti..., a bâiguit Rodney, cu ochii mari. Tu eşti scriitorul C.B. McCallister?

Clark a zâmbit.

— Da.

J.J. s-a apropiat de el şi l-a tras deoparte. Aparent, nu observase – ori poate nu-i păsa – că tânărul Clark încă o ţinea pe Andie de mână.

— Trebuie neapărat să ştiu despre sfârşitul cărţii *Tărâmul*. Mai urmează una, da? Sper că n-ai de gând să ne laşi în suspans.

— Ce-ai făcut să meriţi aşa ceva?

— Îţi spun când o să mai creşti.

— Danny!

— Sst! Suntem într-un muzeu.

Ne-am oprit în faţa unui perete plin de benzi desenate care păreau să ilustreze perioada în care eu terminasem şcoala primară, iar Danny şi Linnie absolviseră facultatea.

— Frate! am exclamat, arătând spre cele cinci benzi desenate înrămate, grupate laolaltă. Mai ţii minte casa de pe malul lacului?

Benzile erau rezultatul muncii de o lună a mamei. Pentru ele, luase drept model vacanţa noastră petrecută în Catskills. Făceau parte din colecţia *Du-te să sări în lac,* unul dintre best- sellerurile ei. Fuseseră extrase din patru cotidiane şi dintr-un ziar duminical. Privindu-le, parcă auzeam ţârâitul cicadelor, parcă vedeam licuricii şi nuanţele roz-portocalii ale apusurilor de soare.

— Ce excursie minunată a fost!

— Glumeşti? a zis Danny, scuturând din cap. A fost cea mai nasoală excursie.

— Ba nu.

M-am uitat din nou la desene: Cassie şi Mark prindeau licurici în lumina apusului; Donny şi A.J. se întreceau cu caiacele, pe lac; toţi stăteau pe o bancă, admirând jocurile de artificii de 4 Iulie.

— A fost superdistractiv, am adăugat eu.

— *Ei* s-au distrat, a spus Danny, făcând un gest spre familia Grant bidimensională. Noi nu ne-am distrat. Nu exagerez deloc când zic că a plouat tot timpul. în plus, din tavanul camerei mele curgea apă. în luna aia, J.J. a hotărât că vrea să fie vegetarian, iar Linnie era furioasă că Rodney nu putuse veni cu noi şi l-a sunat încontinuu în Hawaii, de pe telefonul fix, fiindcă acolo

— După miros, parcă ar fi gata, a zis Siobhan, aşezându-se mai bine pe blatul de bucătărie.

Într-adevăr, toată bucătăria mirosea a fursecuri proaspăt coapte. Tocmai verificam temporizatorul în momentul în care uşa de la bucătărie s-a deschis larg şi J.J. a păşit înăuntru, îmbrăcat în pijamaua lui cu monogramă.

— Am simţit miros de fursecuri, a anunţat el, privind înjur.

I s-au luminat ochii când a văzut cuptorul.

— *Super!* a exclamat J.J., apropiindu-se.

— Ba nu, l-am contrazis eu, tăindu-i calea. Nu sunt gata.

— După miros, parcă ar fi gata, a insistat el.

— Exact asta am spus şi eu, a intervenit Siobhan.

— Charlie?

Tata apăruse în pragul uşii. Mijea ochii la mine, pipăindu-şi creştetul şi coborându-şi ochelarii pe nas.

— Ce se-ntâmplă aici?

— Coacem fursecuri, i-am răspuns, aruncând o privire la ceas şi începând să mă simt vinovată. Te-am trezit?

— Nu coptul m-a trezit, a răspuns el.

A căscat şi şi-a legat cordonul halatului cadrilat, pe care îl avea de o veşnicie.

— Cineva a coborât în fugă scările din faţa dormitorului nostru.

Am arătat cu degetul spre J.J., iar tata a oftat:

— Cum se face că *încă* mă trezeşti la miezul nopţii?

— Ar trebui să te bucuri, i-a zis J.J. Alţi copii se mută de acasă şi nu se mai întorc niciodată. Nu

eşti bucuros că stăm prin preajmă?

— în secunda asta, nu, a mormăit tata, frecându-se la ochi.

— Ce se-ntâmplă?

— Şi... hainele tale încă sunt în copac? a întrebat Linnie, chicotind.

Mike a dat din cap.

— Şi încălţămintea mea... Probabil Corrine va încerca s-o recupereze, dimineaţă.

Am pufnit în râs din nou. Am luat un fursec, l-am rupt în două şi i-am întins cealaltă jumătate lui Siobhan.

— Pe bune! a adăugat Mike, răsucindu-se spre mama. Să nu pui chestia asta în banda desenată!

Mama a şovăit. Parcă i-aş fi putut citi gândurile pe chip: deja schiţa în minte chenarele benzii desenate şi liniile de contur.

— Vorbesc serios! a insistat Mike, fără urmă de zâmbet. Părinţii lui Corrine sunt foarte severi.

— Bravo lor! a mormăit tata.

— Ar lua-o razna dac-ar şti că am fost acolo în timp ce erau plecaţi, a completat Mike. Mamă, îmi promiţi?

— Mama n-o să facă din asta o bandă desenată, l-a asigurat Linnie, căscând. Ei, a fost amuzant, dar acum e cazul să vă spunem noapte bună!

— Noapte bună! am răspuns toţi în cor şi, o secundă mai târziu, Linnie a încheiat apelul.

— Vă rog, aşa-i că n-o să-i spuneţi lui Danny? a întrebat Mike, plin de speranţă.

— Ha! a exclamat J.J.

— Cred că va fi greu să păstrăm secretul, a spus tata, clătinând din cap. Vom şti doar noi, cei din familie.

Siobhan şi-a dres glasul.

— Şi Siobhan.

Mike s-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat spre scări.

— Mă duc la culcare şi o să încerc să uit că s-a întâmplat chestia asta. Noapte bună!

— Nu uita să pui covoraşul la loc în maşină! i-a spus tata.

(9-nunta.ro/6uc/ut>>

lăsat un loc gol, rezervat ultimei benzi desenate – urma să fie pusă acolo după publicarea ei, duminică.

Danny a făcut un semn cu capul spre perete, unde se găsea un portret de familie actualizat, în care apăream toţi. Era o trimitere la antetul benzii desenate şi la portretul de la începutul expoziţiei. Acesta ne înfăţişa aşa cum eram acum, dar în aceleaşi poziţii. Danny mi-a cuprins umerii cu braţul şi a gesticulat amplu, arătându-mi expoziţia.

— Uită-te la toate astea! a zis el încetişor, clătinând din cap. E impresionant, nu?

M-am rezemat de el, sprijinindu-mi capul de braţul lui. M-am uitat la tot ce făcuse mama noastră, cu bune, cu rele. Priveam această lume căreia îi dăduse viaţă doar cu hârtie şi tuş.

— Da, am confirmat eu. Chiar e impresionant.

J.JKIf
M! *mţi*
•I i!

— Bună, J.J.! l-a salutat Jenny K. Nu te-am observat.

— Pariez că voi, doamnelor, v-aţi bucura de atenţia unui bărbat mai tânăr. Mă rog, tu ieşi din discuţie, i-a spus el Priyei, care se logodise anul trecut. Dar aceste doamne sigur ar putea fi interesate.

Tonul lui cobora tot mai mult, cu fiecare silabă, până când vocea i-a devenit baritonală. Jenny K. a râs, dar Jenny W. părea curioasă.

— Vrea cineva să se plimbe cu trenul J.J.? a întrebat fratele meu.

— Bine, gata! Opreşte-te! l-am înghiontit eu pe J.J.

Mi-a răspuns tot cu un ghiont.

— Cine vrea ceva de băut? a întrebat Priya, păşind spre bar.

Eram gata s-o rog să-mi aducă o Cola Light, când telefonul
mi-a bâzâit în buzunar.

Siobhan

Bună! Două situaţii au loc simultan.
Trebuie să vorbesc cu tine mâine.
în plus
VIITOAREA MEA COLEGĂ DE CAMERĂ E GROAZNICĂ!
SUNĂ-MĂ!

Tocmai începusem să răspund la mesaj. Danny s-a apropiat de noi, ducând o băutură în fiecare mână.

— Salut! a zis Danny, aplecându-se să sărute

obrajii domnișoarelor de onoare. Deodată, mi s-a părut că e mai palpitant aici. Ce mai fac cele două Jenny?

Mi-a întins o băutură.

— Poftim!

— E pentru mine? l-am întrebat.

MORGAN
MATSON

20
2

Priya s-a întors ţinând în mână un pahar cu şampanie. Părea tulburată şi arunca priviri pe furiş, înspre bar.

— Am stat de vorbă cu unchiul vostru, ne-a spus ea. Cred că încerca să mă convingă să investesc într-un fel de schemă piramidală.

— Unchiul nostru?

M-am uitat spre bar şi l-am văzut pe Stu aşezat pe un scaun înalt, gesticulând amplu, în timp ce sora lui Rodney se îndepărta încetişor de el, de-a-ndărătelea.

— Unchiul Stu e aici? a întrebat J.J., lungindu-şi gâtul pentru a privi. Ca lumea!

— Nu e ca lumea, l-am contrazis. Ar fi trebuit să vină doar participanţii la repetiţie.

Mi-am scos mobilul şi i-am trimis un mesaj lui Sili, anun- ţându-l că avea să fie o persoană în plus la cină, iar el mi-a răspuns imediat cu o feţişoară zâmbitoare şi cu un emoticon cu degetul mare ridicat, semn că totul era OK.

— Ştii bine că nu se poate abţine când e vorba de o cină gratis, a zis Danny.

— Se pare că ţi-ar prinde bine ceva de băut, i-a zis J.J.lui Jenny W., cu un glas pe care probabil îl considera fermecător.

Jenny a ridicat dintr-o sprânceană.

— J.J., pot să-mi iau şi singură de băut.

— Ei, atunci, vrei să-mi faci *mie* cinste cu o băutură? l-a întrebat râzând cealaltă Jenny.

Fratele meu mijlociu a făcut doi paşi în direcţia barului, cu Jenny K. şi cu Priya, iar când fetele s-au îndepărtat îndeajuns de mult, J.J. s-a răsucit spre noi şi ne-a întrebat:

— Credeţi că am o şansă cu ea?

— Nu! am răspuns eu şi Danny într-un glas.

— Eu cred că am şanse, a insistat J.J., netezindu-şi părul şi ferindu-se din calea lui Danny, care încerca să-l ciufulească.

— Şi pentru mine e o noutate, am adăugat eu.

Acum, toată lumea se uita lung la mine. Am luat o gură din băutura mea, apoi m-am înecat şi am început să tuşesc, aşa că J.J. m-a plesnit zdravăn pe spate.

— Mike chiar a confirmat că vine cu un însoţitor, a spus Rodney, sorbind din paharul lui.

Pur şi simplu ne holbam cu toţii la cei doi noueniţi, fără a ne sinchisi să ne disimulăm interesul.

— Dar dacă..., a început Rodney şi apoi i-a aruncat o privire lui Linnie. Dacă Mike şi Jesse sunt *împreună* în adevăratul sens al cuvântului?

— Poate că i-a tăiat Corrine cheful de fete, a zis J.J. Nu m-ar surprinde.

— Mike e gay? a întrebat Brooke, încruntându-se. Cine e Corrine?

—Jesse sigur e heterosexual, am spus, dându-mi seama prea târziu că păream puţin cam prea sigură pe spusele mele. Adică... probabil că e heterosexual. Nu ştiu. Poate că nu e. Cine ştie? Sexualitatea e o chestie... ăăă... complexă.

Am mai luat o gură de Cola, iar când am ridicat ochii, am văzut-o pe Linnie cercetându-mă ca şi când tocmai descoperise mai mult decât aş fi vrut eu să afle.

— Acu-i acu'! a zis încet J.J. şi am priceput îndată la ce se referea.

Ai mei se apropiau de Mike şi de Jesse. Mama îl ţinea strâns pe tata de braţ şi amândoi păreau emoţionaţi.

Nu ştiu la ce mă aşteptam: să înceapă o ceartă, poate, sau ca Mike să refuze să discute cu părinţii

mei. Dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Mike a dat mâna cu tata, s-a aplecat şi a sărutat-o pe mama pe obraz, le-a zâmbit amândurora şi apoi mai că l-a împins pe Jesse spre ei, s-a răsucit şi a pornit spre noi. Fusese genul de interacţiune pe care părinţii mei ar fi putut s-o

pahare cu băutură de la barman. Apoi a făcut câţiva paşi şi i-a întins unul lui Mike, care a sorbit imediat din el.

— Deci..., a început Linnie, privindu-mă întrebător.

— Ce s-a întâmplat?

S-a uitat lung la mine.

—*Jesse.* Care-i treaba cu voi doi?

Mi-a trecut prin cap să mă prefac că nu ştiam despre ce vorbea, dar eram convinsă că aşa aş fi devenit şi mai suspectă.

— Nu-i nicio treabă cu noi, am negat eu, scuturând din cap. Vreau să spun... nu în momentul de faţă. Noi... ăăă... ne-am cuplat în vacanţa de Crăciun.

Linnie a rămas cu gura căscată, iar eu m-am grăbit să adaug:

— Nu ne-am culcat împreună.

Mi-am zis că nu era nevoie ca Linnie să ştie că fuseserăm cât pe ce să facem sex.

— Adică v-aţi cuplat la beţie sau ceva asemănător?

— Nu chiar...

Am inspirat adânc, dorindu-mi să-i fi spus lui Linnie toate astea cu mai mult timp în urmă, să fi vorbit cu ea din primul moment în care, uitându-mă la Jesse, simţisem că obrajii îmi luau foc şi că nu mai ştiam ce să fac cu mâinile şi cu picioarele când eram în preajma lui. Sora mea ar fi trebuit să afle despre Jesse de la bun început.

— Nu ştiu, i-am zis, fiindcă într-adevăr nu ştiam cum să-i explic.

Mi se părea că, în secunda în care încerci să-i explici unui om de ce iubeşti pe cineva, farmecul acestui sentiment e ştirbit, ca atunci când fixezi cu un bold un fluture, într-un insectar. Nu reuşeşti niciodată să zugrăveşti sentimentul aşa cum trebuie. Pe urmă mi-a trecut prin minte că metafora mea cu fluturele nu era tocmai utilă pentru o persoană care urma să explice mâine de ce iubeşte pe cineva, în faţa unei adunări de o sută de oameni.

G^nuntâ/-cu/6ue^u&

— El e doar Jesse.

— Ştiu că e Jesse, mi-a spus Linnie. Vreau numai să ştiu când a devenit *acel* Jesse...

Am ridicat dintr-un umăr, cu ochii la tapet: avea un model cu fotografii alb-negre, din vremea când Inn nu era câtuşi de puţin un han[1], ci doar casa unei familii, iar în aceste încăperi locuiseră oameni.

— A început ca o mică pasiune, am continuat cu glas şovăielnic, încercând să găsesc cuvintele potrivite şi conştientizând că, până acum, niciodată nu mai fusesem nevoită să explic chestia asta. Mă refer la genul ăla de pasiune pe care o simţi când eşti puşti şi ştii că între voi doi n-o să se întâmple nimic, niciodată. Dar apoi...

Mi-am adus aminte de seara acelei petreceri organizate acasă la Jesse, mi-am adus aminte că totul îmi păruse fantastic şi predestinat, ca un şir de piese de domino cărora li se imprimă un impuls şi apoi cad într-o ordine perfectă.

— Atunci, de Crăciun, a fost ca şi cum Jesse mă vedea cu adevărat, pentru prima oară.

1 *Inn* se traduce prin „han”. (N. red.)

— Im-hm...

Aproape că intuiam ce voia sora mea să spună. Era vizibil că se abţinea.

— El pur şi simplu...

Am dat să explic, apoi am oftat când mi-am dat seama că, şi dacă aş fi putut să transpun în cuvinte tot ce simţeam, Linnie tot nu ar fi înţeles pe de-a-ntregul.

În liceu, sora mea avusese aproape permanent câte un iubit şi, pe deasupra, îşi găsise sufletul pereche la trei luni după absolvirea clasei a douăsprezecea. Nu ştia cum e să priveşti lung şi să tânjeşti, întotdeauna cu doi paşi în urma persoanei iubite, întotdeauna rămânând deoparte. Nu ştia cum e să stai alături de

Jesse, sora lui Rodney şi soţul ei, eu, vărul Marcus şi soţia lui, domnişoarele de onoare şi unchiul Stu. Bill făcuse o treabă grozavă cu ornamentele. Totul era aranjat minunat şi nu se zărea niciun urs koala prin preajmă.

În timp ce se servea mâncarea, Rodney şi Linnie le-au urat bun-venit tuturor, le-au mulţumit că erau alături de ei cu această ocazie şi au vorbit despre cât de importanţi erau oaspeţii pentru ei. Ochii lui Linnie se umpluseră de lacrimi doar o singură dată. în cea mai mare parte, se stăpânise, ceea ce era un semn bun pentru evenimentul de a doua zi.

Rodney şi Linnie distribuiseră toasturile în aşa fel încât unii oameni să le ţină la repetiţia pentru nuntă, iar alţii la nuntă. în toastul ei, mama declarase că simţise că Rodney crescuse alături de Linnie şi că îl considerase ca un fiu cu mult înainte să-i deţină ginere în mod oficial. Rodney se emoţionase şi fusese nevoit să-şi dreagă glasul zgomotos ca să-i poată mulţumi mamei.

Lucrurile începuseră s-o ia razna când unchiul Stu a hotărât să ţină şi el un toast, care de fapt s-a transformat într-un discurs de promovare a unor suplimente alimentare. Tatăl lui Rodney compensase cumva lucrurile cu propriul discurs: vorbise despre mândria pe care o simţea pentru Rodney şi despre faptul că tranziţiile importante – precum căsătoria – sunt întotdeauna o provocare, dar necesare, dacă vrei să ai o viaţă împlinită. Când generalul şi-a încheiat toastul, cei mai mulţi clipeau des, ca să-şi stăpânească lacrimile.

MORGAN MATSON

Discursul domnişoarelor de onoare debutase sentimental: Jenny K., în calitate de primă domnişoară de onoare, însufleţise atmosfera cu o anecdotă despre cum se împrietenise cu Linnie. Dar când celelalte domnişoare de onoare i s-au alăturat, toastul s-a transformat într-o litanie de istorisiri despre vremea când Linnie era la facultate, istorisiri pe care eram convinsă că rudele

M-am întors spre fraţii mei, gata să continui conversaţia, când am simţit că îmi bâzâia poşeta. Imediat, am coborât de pe scaun. Eram aproape convinsă că mă suna Siobhan, ca să-mi amintească de faptul că ar fi trebuit să-i telefonez. Sincronizarea era perfectă, deoarece lucrurile se liniştiseră, aşa că acum puteam discuta în linişte.

— Ies să răspund, i-am anunţat pe băieţi, apoi am traversat grăbită holul.

Mi-am scos din mers mobilul şi a fost cât pe ce să-l scap când am văzut că mă suna Jesse. I-am răspuns:

— Bună!

Le-am aruncat o privire fraţilor mei şi viitorului meu cumnat; încă stăteau la bar, discutând despre supereroi, şi nu-mi dădeau atenţie.

— Bună! a spus el degajat. Unde eşti?

Simplul sunet al vocii lui a fost de ajuns pentru a-mi da senzaţia că măruntaiele mi se lichefiau încet.

— Sunt încă la Inn.

În timp ce vorbeam, am conştientizat că era prima dată când Jesse şi eu vorbeam la telefon – cu excepţia cazurilor când îl suna pe Mike, pe telefonul nostru fix de acasă, când eu eram în şcoala primară şi în primele clase de gimnaziu, înainte ca noi să primim propriile telefoane mobile. Chiar şi atunci, partea mea de conversaţie se rezumase la replica *Sigur, aşteaptă o clipă. Îl chem imediat.*

— Voiam să ştiu *unde anume* eşti în clădire, a continuat Jesse, cu un fir de râs în glas, iar eu mi-am dat seama că rămăsese la Inn.

Şi voia să ne întâlnim.

O-muntă/-
ocaSuc/uo

— Aha!

M-am răsucit pe călcâie, încercând să găsesc un mod de a descrie cât mai bine locul în care mă aflam.

A răsunat un Mp.

Sunetul provenea de la telefonul lui, iar Jesse s-a oprit un moment, pc urmă s-a aplecat iar spre mine. Zgomotul s-a repetat de pami ori, în succesiune rapidă.

— II închid, a spus Jesse.

A scos telefonul din buzunar. S-a uitat la ecran şi apoi s-a încruntat.

— E totul în regulă?

—Tu să-mi spui, mi-a zis el, întinzându-mi telefonul.Toate mesajele sunt de la Mikc.

Pe măsură ce le citeam, simţeam cum ochii mei se cascau de uimire.

Mike

Hei, unde ai dispărut?
Mă ascund în hol, încerc să-i evit pe ai mei
Scandal în familie – nimic nou
Maică'mea crede că ăsta e un moment potrivit să
vbim dspr toate
în toiul repetiţiei de nuntă
Şi tata e supărat pe mine
Ar fi ţipat la mine dacă ai fi fost şi tu
ŞtiuSigur
Ei cred ca dacă eu sunt t aici vreau să dis despre toatătreaba asta în finnneeeeee

Unde ai dispărut? Dă-mi mesaj

dă-mi mesaj dă-mi mesaj

I-am înapoiat mobilul.

(9-nuntds...
ci/6ucâic'

Am reuşit să-l ducem pe Mike la intrarea din spate, care era mai aproape de locul unde îşi parcase Jesse maşina. S-a dovedit că alegerea noastră a fost bună, de vreme ce Mike părea tot mai beat, cu fiecare pas pe care îl făcea spre berlina lui Jesse. L-am călăuzit pe Mike şi am reuşit să-l facem să urce pe locul din dreapta şoferului. S-a lăsat moale, lăţindu-se pe scaun şi închizând ochii.

— Hei! mi-a spus Jesse.

A aruncat o privire spre maşină, apoi m-a luat de mână şi m-a tras câţiva paşi mai departe. Acum ne aflam lângă următoarea maşină, unul dintre acele SUV-uri atât de lungi, încât ar trebui să fie numite, pe bună dreptate, autobuze.

— Hei! i-am zis şi eu, aruncând priviri îngrijorate spre maşina lui.

Ochii lui Mike erau în continuare închişi.

— îmi pare rău, a spus Jesse, clătinând din cap. Nu aşa mi-am imaginat c-o să decurgă seara asta.

Am zâmbit.

— Nici eu.

A dat să se aplece spre mine şi, cu toate că ardeam de nerăbdare să-l sărut, nu m-am putut abţine să arunc iar o privire spre maşină.

— Dacă ne vede Mike?

Jesse a clătinat din cap.

— E beat mort. N-o să ne vadă.

Am încuviinţat, cu toate că aş fi vrut să spună că nu avea importanţă, că nu-l deranja dacă Mike sau oricine altcineva ne vedea, pentru că Jesse mă plăcea

şi nu-i păsa dacă s-ar fi aflat. S-a aplecat şi m-a sărutat scurt, dar, spre deosebire de săruturile de mai adineauri, simţeam că totul era contracronometru. Nu aveam la dispoziţie suficient timp pentru a savura momentul.

— OK, a spus Jesse.

până am fost sigură că alarma nu avea să se declanşeze şi să trezească toată casa.

Am închis încetişor uşa şi, când m-am răsucit, am văzut că în bucătărie era aglomeraţie: J.J. şi Rodney stăteau aşezaţi la insulă, cu o bere în faţă, Linnie se săltase pe blatul de bucătărie, iar Danny şi Brooke stăteau la masă. Waffles se cuibărise în poala lui Brooke, care îl scărpina după urechi. Pe blat am văzut o cutie de pizza, cu o felie singuratică şi resturi de crustă. Am contemplat imaginea o clipă. Aş fi vrut să păstrez în amintire acest moment pentru totdeauna. Asta – în afară de Brooke şi de câine—îmi imaginasem atunci când visasem la acest weekend.

Noi toţi, din nou împreună. În sfârşit.

— Bună! am salutat, intrând şi lăsându-mi pantofii să cadă în faţa scărilor din bucătărie. Am crezut că toată lumea s-a dus la culcare.

— Ha! a făcut J.J., fluturând din mână, şi a sorbit din berea lui. Noaptea de-abia a început.

— Ba nu, l-a contrazis Rodney, după ce şi-a suflecat mâneca şi s-a uitat la ceas.

— De ce te-ai întors? am întrebat-o pe Linnie, îndreptân- du-mă spre frigider. Credeam că ieşi cu fetele.

— Am ieşit, a zis soră-mea. Jenny K. a cunoscut un tip şi am decis s-o ştergem ca să aibă puţină intimitate. Şi când m-am întors aici, Priya şi-a dat seama că era epuizată...

— Priya a fost înţeleaptă, a spus Rodney, căscând. Ar trebui să mergem şi noi la culcare.

— Da, a fost Linnie de acord, coborând de pe

blatul de bucătărie.

— Staţi puţin! am zis repede. încă nu putem merge la culcare!

— Chuck, e cam târziu, a spus Danny.

— Dar... abia ne-am strâns cu toţii aici.

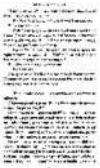

şi găsisem rătăcită prin bucătărie o pereche de ochelari, aşa că măcar puteam să văd.

Echipa emisiunii *GMA* aranjase în unghi drept canapelele din sufragerie, iar acum, deodată, mi se păreau foarte apropiate. Dar nu le-aş fi putut îndepărta una de alta fără să fie bătător la ochi.

— Da, a răspuns Bill, ridicând privirea spre mine.

Stătea întins pe canapea, acoperit cu păturile.

Mi-a zâmbit şi mi-am dat seama că nu mai rămăsese nimic de făcut în afară de a mă culca.

— E OK dacă sting lumina? l-am întrebat.

— Din punctul meu de vedere, da.

Am stins lumina şi camera s-a cufundat într-un întuneric total pentru o secundă, iar apoi lumina lunii a început să se strecoare prin geamuri. Am clipit şi am aşteptat ca ochii să mi se acomodeze cu obscuritatea.

Dintotdeauna îmi plăcuse sufrageria. Într-un capăt avea un şemineu din piatră, înconjurat de rafturi de bibliotecă încastrate în pereţi, pline cu cărţi şi jocuri de societate. Celor mai multe dintre ele le lipsea cel puţin o piesă importantă. Spre deosebire de bucătărie, unde pur şi simplu se nimerea să ne adunăm cu toţii, în timp ce mâneam sau eram în trecere, sufrageria era locul unde *alegeam* să ne petrecem timpul împreună. Această încăpere era minunată. Aici ne uitam la filme, făcând castroanele cu popcorn să circule de la unul la altul. Aici organizau părinţii mei petreceri pentru profesorii de la Universitatea din Stanwich, aici se împodobea mereu pomul de Crăciun şi tot aici ne reuneam cu

toţii după cina de Ziua Recunoştinţei, luptându-ne să nu intrăm într-o comă indusă de îmbuibare. Aici făceam adevărate maratoane de vizionat filme, împreună cu fraţii mei, în după-amiezile ploioase, înfăşuraţi în pături. Aici era locul unde jucam partide incitante de Pictionary şi de Cards Against

SÂMBĂTĂ

SĂ FIM CALMI.
DA! ALTFEL, O S-O IA RAZNA.
TREBUIE SĂ NE PĂSTRĂM CALMUL.
SĂ N-O SUPĂRĂM MAI MULT.
TEF
SĂ NE FACEM CĂ PLOUĂ! DACĂ NU, VA FI DEZASTRU!
BUNĂ, COPII!
N-O LUA RAZNA!

un fan al religiei organizate. Aveam sentimentul că nici el, nici Linnie nu aveau să fie încântaţi de vestea că urmau să aibă parte de o cununie religioasă, dar numai dacă reuşeam să găsim pe cineva care să o oficieze chiar azi. În plus, care preot sau rabin acceptabil ar fi vrut să cunune doi păgâni? Aveau voie să facă aşa ceva? Oare să aparţii de o anumită religie nu era o condiţie obligatorie? începea să mă doară capul.

— Stai puţin! a intervenit Bill, îndreptându-se de spate. Tatăl lui Rodney nu e militar? Căpitanii de nave au dreptul să cunune. Parcă aşa era, nu?

Şi-a scos telefonul şi a tastat ceva, apoi, un moment mai târziu, s-a dezumflat:

— Nu. Nu e valabil decât dacă ceremonia are loc pe apă. Probabil că pe uscat căpitanii îşi pierd autoritatea.

— La fel ca Aquaman[1], a precizat Max.

— Aşteptaţi o clipă!

Bill a căutat ceva pe mobil.

— în Connecticut, şi judecătorii pot cununa. Chiar şi cei pensionaţi. îşi păstrează dreptul de cununa pe teritoriul statului Connecticut. E absolut legal.

— Asta-i grozav, a zis Max, încuviinţând din cap. Sună bine. Cunoaşteţi vreun judecător?

— Eu nu, am răspuns.

îmi munceam mintea, încercând să-mi amintesc dacă vreunul dintre părinţii mei ar fi putut să apeleze la cineva, cerând o favoare, într-o zi de sâmbătă, pentru oficierea unei cununii.

1 Supererou fictiv din benzile desenate DC Comics. (N. red.)

(9-nunta/-
cu/6uc¿uo

— Crezi că ar trebui să le spun lui Linnie şi Rodney? m-a întrebat Max.

Nu aveam deloc chef să încep ziua nunţii surorii mele – care ar fi trebuit să fie cea mai fericită din viaţa ei – anunţând-o că nu avea cine să-i oficieze cununia.

MORGAN
MATSON

Am constatat că descheiase nasturii costumului. Pe partea interioară a buzunarului de la piept, în dreapta, o etichetă cusută anunţa: CROIT EXCLUSIV PENTRU RALPH DONNELLY.

— Deci ştim cui îi aparţine costumul, am spus încetişor, încercând să-mi dau seama de ce Bill părea încântat.

— Ce-ar fi să facem ce-ai propus tu? a zis el, cu glas scăzut.

S-a uitat pe furiş la Gerald, care încă vorbea la telefon, şi a
adăugat:

— Vreau să spun că nimeni n-o să vină până aici, sâmbăta, ca să returneze un costum. Dar, dacă i-l ducem noi...

— Corect!

Nu eram convinsă pe de-a-ntregul, dar părea o idee mai inspirată decât pur şi simplu să lăsăm costumul aici şi să sperăm că Gerald avea să rezolve totul înainte de ora la care ceremonia era programată să înceapă. Având costumul oribil al lui Ralph Donnelly în posesia noastră, măcar am fi avut un atu, oricât de mic. Bill a încheiat nasturii costumului, apoi a închis fermoarul husei. Mi-a aruncat o privire, iar eu am schiţat un gest de aprobare. Am început să ne apropiem de ieşire, păşind de-a-ndă- rătelea. Bill ţinea costumul. Când am împins uşa, clopoţelul de deasupra a răsunat şi Gerald s-a uitat la noi, cu ochii mari.

— Aşteptaţi! Nu vă pot lăsa să luaţi...

Dar nu am mai aşteptat. Aşa cum discutaserăm anterior, amândoi am ţâşnit în acelaşi moment şi am

rupt-o la fugă în susul străzii. Am deblocat portierele, ne-am aruncat în maşină şi ne-am încadrat în trafic.

— Deci trebuie să-l convingem pe Ralph Donnelly să ne dea costumul lui Rodney.

— Şi să găsim pe cineva care să-i cunune pe Linnie şi pe Rodney, am adăugat.

— Şi să luăm covrigi, a completat Bill.

În ciuda situaţiei, am zâmbit.

O- nu/tiO/... cu/6uc/uo

— Da. Şi asta.

Bill a clătinat din cap, de parcă nu-i venea să creadă, şi a zis:

— Chiar că e o dimineaţă interesantă!

S-a uitat la mine şi a surâs.

— La treabă!

CAPITOLUL 17

#Şantaj

Mă temusem că avea să fie greu să-l găsim pe Ralph Donnelly, dar s-a dovedit surprinzător – şi, totodată, puţin îngrijorător – de uşor să-i dăm de urmă. Ralph era foarte activ pe reţelele de socializare. Datorită acestui fapt, chiar dacă nu îl întâlnisem vreodată, ştiam nu numai cum arăta şi că îi plăceau câinii din rasa boxer, dar, de asemenea, şi cum decurgea dimineaţa lui.

ralphdonnelly: începem ziua corespunzător – goana după cafea! #goanadupăcafea

ralphdonnelly: de ce e aşa o coadă la Flasks? Toţi au nevoie de cafea sâmbătă dimineaţa? #cafeauadesâmbătă

ralphdonnelly: în drum spre swift tailors, să-mi iau costumul pentru evenimentul de azi #goanadupăcostum

ralphdonnelly: nu prea bucuros că trebuie să iau costumul chiar în ziua evenimentului şi să mă schimb acolo!! Vreau croitor mai rapid! #nupreaiute[1] #croitornupreaiute #croitori lenţi

ralphdonnelly: am luat costumul greşit de la croitor!! #costumgreşit

ralphdonnelly: nu prea bucuros. Poate ar trebui să aduc... un costum[2]? #LOL #glumedejurist #costumenuprocese

Şi o ţinea tot aşa, până când am început să-mi fac griji pentru siguranţa lui. Bănuiam că reuşea să-şi actualizeze sta- tusul atât de des butonând mobilul în

1 Joc de cuvinte: *Smift* face parte din numele firmei de croitorie, dar totodată în limba engleză *smift* este adjectiv – „rapid", „iute". (N. red.)

2 Joc de cuvinte bazat pe faptul că substantivul englezesc *suit* are atât sensul „costum", cât şi „proces juridic". (N. red.)

timp ce conducea maşina. Dar e adevărat că actualizările astea ne-au permis să deducem că mergea la o recepţie cu mic dejun, la Stanwich Country Club. În plus, de vreme ce adusese în discuţie situaţia mâncării – #quichenereuşit –, ştiam că în clipa asta era acolo.

— Să sperăm c-o să-l găsim, a zis Bill în timp ce intram în parcarea clubului. Nu ştiu cât de mare e evenimentul ăsta.

— Ar trebui să căutăm doar persoanele nemulţumite de *quiche*, am propus, dând roată prin parcare, în căutarea unui loc liber.

Era destul de aglomerat. Am ochit un loc de parcare şi m-am strecurat acolo imediat. Am coborât din maşină. Bill cerceta clădirea, care era destul de intimidantă, privită de aproape.

— Putem să intrăm pur şi simplu?

— Poate că nu, i-am răspuns, îndreptându-mă spre intrare, încruntă-te şi iuţeşte pasul!

O-nunta/...
cwâuc/uo

Am dat aprobator din cap» gândindu-mă că era un plan bun. Cât despre Rodney, nu era nevoie să afle vreodată ca Ralph îi îmbrăcase costumul Am aşteptat ca Ralph să ia husa, dar n-a schiţat niciun gest, nici măcar atunci când Bill a păşit în faţă şi i-a atins cu umeraşul încheietura mâinii.

— Aăă... Ralph? Domnule Donnelly?

M-am uitat la Bill, care părea, la rândul lui, derutat de această lipsă de reacţie.

— Uite care-i treaba, a zis Ralph. Am primit o mulţime de complimente pentru costumul ăsta. Nimeni nu mă complimente ază niciodată pentru costumele mele!

Era de înţeles, ba chiar ar fi fost logic, daca toate costumele lui erau hidoase, asemenea celui pe care îl primiserăm noi.

— Mda, am spus cu, uitându-mă când la Bill, când la Ralph. îmi pare bine că oamenilor le place, dar...

— Dar costumul nici măcar nu vi se potriveşte, a adăugat Bill apăsat, ca şi cum dorea să termine cu povestea asta cât mai repede.

— Păi, tocmai asta e! Oamenii cred că arn slăbit! E fantastic!

— Mă bucur că primiţi reacţii bune – î-am zis cu, iar Bill l-a împins din nou cu umeraşul –, dar tTebuie să facem schimb.

Ralph s-a mulţumit să ne arunce o privire, apoi si-a încrucişat braţele la piept şi ne-a spus:

— Ştiţi, faptul că mă aflu în posesia costumului îmi dă anumite drepturi de posesie.

— Cred că am mai auzit asta si altădată, a zis Bill, menţî- nându-şi vocea şi expresia voioase, şi i-a mai întins o dată husa. Parcă am văzut la intrare o toaletă pentni bărbaţi...

— Ce vreau să zic e că am primit acest costum nutrind credința că e proprietatea mea, a turuit Rodney cu acea cadență tipică juriștilor, cadența pe care o auzisem și când îl ajutasem pe Rodney să studieze pentru examenul <lc admitere în barou.

OnuntJU- civâturfuCs Și atunci, cum pot fi sigur că acel costum pe care vreți sâ-l iau îmi aparține?

— Pemru că are numele dumneavoastră cusut la interior» i-am spus.

Tonul meu începea sa urce.

Câțiva oameni se uitau la noi» iar eu m-am silit să inspir adânc» ca să mă calmez. Ultimul lucru care mai lipsea era sa fim dați afară fără să recuperam costumul lui Rodney.

— Chiar și așa...,a ripostat Ralph»indreptându-și manșetele, cred că de problema asta ar trebui sa se ocupe cei de la Swift Tailors. Și...

— Deci nu aveți de gând sâ ne dați costumul înapoi? l-a întrebat Bill, uluit. Pe bune?

— Nu ma puteți obliga, a spus Ralph, ridicând din sprâncene.

Ne cerceta pe amândoi. Părea că abia acum observa renișii
mei și ghetele lui Bill.

— Voi doi ar trebui să fiți aici?

Mobilul meu a bâzâit. Mă suna cineva de acasă, de pe telefonul fix. Am ridicat telefonul în aer, iar Bill a încuviințat dând din cap. Cu toate că nu schimbaserăm niciun cuvânt, am înțeles ce voia sa-mi transmită: avea să se ocupe el de Ralph cât tirnp vorbeam la telefon. Am făcut câțiva pași spre ieșire și

am răspuns:

— Alo?

— Charlie?

Era mama. Părea stresată – lucru deloc surprinzător, dat fiind că la noi acasă erau cincisprezece oameni, dintre care cei mai mulţi probabil aşteptau să primească micul dejun, pe care eu nu-l adusesem încă.

— Bună, mamă!

Văzând că un chelner mă privea încruntat, am mai făcut un pas spre uşă.

2.8?

— Care-i treaba?

— În drum spre casă, ia-l şi pe fratele tău, a spus mama. Pe Mike, a precizat, după un moment. Trebuie să facă fotografii împreună cu restul cavalerilor de onoare. Nu se poate să-şi facă apariţia direct la ceremonie.

— Aăă..., am bâiguit eu.

M-am întrebat dacă ăsta fusese unul dintre motivele de ceartă de aseară, dintre părinţii mei şi Mike.

— OK.

— Şi de ce n-ai adus covrigii

ăia?

L-am văzut pe Ralph Donnelly scuturând ferm din cap; în mod clar, Bill nu făcea progrese.

— Păăăăiii..., s-ar putea să mai dureze puţin. Nu avem nimic de mâncare pe acolo?

— Ar fi trebuit să avem, a răspuns mama, dar unchiul Stu a mâncat jumătate de frigider...

S-a auzit un clic; cineva tocmai ridicase receptorul celuilalt telefon fix, în derivaţie.

— CHARLOTTE LOUISE GRANT!!!

Vorbise tata. Părea *furios.* Tata nu se înfuria niciodată.

— O, apropo, tatăl tău e foarte supărat, m-a anunţat mama, cu o fracţiune de secundă prea târziu.

Imediat, am simţit o transpiraţie

rece deasupra buzei superioare. Ce făcusem? Era supărat pentru că petrecusem noaptea dormind la doi paşi de nepotul organizatorului de nunţi? Era un semn cât se poate de rău când tata mă striga pe numele complet.

— Bună, tată! Aăă, ce...

— *Câinele ăla a scurmat în straturile mele deflori!*

Vocea tatei creştea în intensitate cu fiecare cuvânt. Am îndepărtat puţin telefonul de ureche.

— Dar avem oficiant, iar asta-i mai important.

— Aşa m-am gândit şi eu. Sper ca Rodney să nu mă omoare.

— Cred că va fi fericit, a comentat Bill. în fine, poate nu chiar *fericit,* dar sigur o să fie recunoscător că se poate căsători.

— Bine spus!

Am urcat amândoi în maşină.

— Prin urmare, am făcut rost de un judecător şi am luat costumul, a punctat Bill, apoi s-a uitat la husa întinsă pe bancheta din spate. Mda... Am luat, într-adevăr, *un* costum. Acum mai rămâne să luăm covrigi.

— Adevărat. Şi pe Mike.

Am pornit motorul şi am ieşit pe poarta clubului.

— Pe Mike?

— Da. E... acasă la un prieten.

— Bine! a zis Bill, cu un zâmbet. Trebuie s-o luăm înainte?

Am dat din cap. Apăsând maneta semnalizatorului, am virat pe străduţa care avea să mă ducă în zona comercială a oraşului. Nu rezolvaserăm toate problemele – Rodney tot nu avea ce să poarte la ceremonie –, dar facuserăm rost de un judecător, în plus, nu trebuia să înfrunt totul singură; îl aveam pe Bill. I-am zâmbit.

— înainte!

— Aaaaauuuuuu!

Am aruncat o privire spre bancheta din spate. Ghemuit acolo, Mike gemea întruna, de când îl luaserăm de acasă de la Jesse.

— Cum te simţi? l-am întrebat.

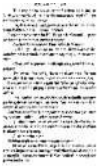
— Sst! m-a ţistuit Mike, închizând ochii şi sprijinindu-şi capul de geam. De ce vorbeşti atât de tare? De ce conduci atât de repede?

M-am uitat la vitezometru. Rulam cu cincizeci de

kilometri la oră şi aveam impresia că ne târâm.

(9-rumtă/...
cu/6uc/u&

Bill se zgâia la furgonetă, cu sprâncenele împreunate. S- uitat la mine cu o expresie foarte serioasă.

— Charlie, cred că avem o problemă.

— Nu. De asta ne-au angajat să cântăm la petrecerea de *bar mitxvah* a puştiului ăstuia. Tema petrecerii lui Duncan e „Drumul către bărbăţie“[1].

I-am aruncat pe furiş o privire lui Bill, simţind că toate speranţele mi se năruîau. Era destul de rău că nu aveam formaţia pc rare o voiam. Acum, pe deasupra, ne pricopsiserăm cu O formaţie de *cover-uti* din anii „80?!

— Dar să ştiţi că suntem chiar buni, m-a asigurat Glen, parcă intuindu-mi gândurile. Suntem a doua cea mai hună foT- maţie *cover* Joumey din zona metropolitană a New Yorknlui, potrivit celor de la Best of the Gold Coast. Vă pot trimite articolul, dacă vreţi.

— Există mai mult de o formaţie care cânta *cover-unji*)umey? s-a mirat BilL

— Habar n-ai! a spus Glcn, enigmatic. E o competiţie acerbă. Ar fi trebuit să câştigăm primul loc, dar cei de la The Streetlight People au avut niscaiva pile la juriu, aşa că...

A oftat.

— În fine... Mai câştigăm, mai şi pierdem...

— Asta-i un vers dintr-o melodie Journey? l-am întrebat.

— Stcve Perry e un poet extraordinar, a spus Glen, plin tic respect.

— Aşa o fi, s-a declarat Bill dc acord. N-am ştiut că sunteţi

0 formaţie care interpretează *cover*-uri după melodii Joumey. Sunt convins că sunteţi grozavi. însă noi ne aşteptam la o formaţie obişnuita.

— Dar suntem mult mai buni decât o

---

1 în *on&nai,Jeumey io Being a Man*. Joc dc cuvinte bazat pe asocierea dintre sensul substantivului *journey* şi numele trupei lui Glcn. (N. red.)

formație obișnuită! a zis Glen, parcă îngrozit de declarația lui Bill.

— Interpretări și alte melodii? l-am întrebat, încă nutrind o fărâmă de speranță.

ei, apoi spre mine – gestul universal care anunţă că o anumită persoană e cu ochii pe tine. Sincer, nu ma aşteptam să-l văd folosit de o puştoaică de gimnaziu.

— Ce-i asta? a întrebat Glen, panicat.

S-a holbat la Sarah, pe urmă s-a întors spre mine şi Bill.

— Aţi văzut şi voi ce-a făcut?

— E doar fata care ne aduce ziarul, am încercat eu să-l liniştesc.

Sarah se îndepărta pe bicicletă.

— A, ce bine! a spus Glen, foarte uşurat. Mi s-a părut c-am avut un flashback, sau că mai am doar o zi de trăit, sau ceva asemănător.

— Deci..., a intervenit Bill, răsucindu-se spre Glen. Ai zis c-o să vorbeşti cu colegii tăi de formaţie...

— Mda. Dar în clipa asta am nevoie să ştiu unde vom cânta. Chiar dacă nu vă place muzica noastră...

A spus ultima propoziţie cu jumătate de gură.

— În spatele casei, a zis Bill, facându-i semn să vină cu el.

Am ocolit toţi trei casa şi am ajuns în curtea din spate. Era
plină de angajaţi ai firmei Tent City, care înălţau cortul. Will păşea în sus şi în jos, strigându-le instrucţiuni, iar unchiul Stu îi călca pe urme, dând sfaturi care, fără îndoială, nu erau nici dorite, nici necesare.

— Hai să-ţi arăt unde va fi scena, a zis Bill, arătând spre capătul îndepărtat al peluzei.

— O iau eu, i-am propus lui Bill, gesticulând spre husa care adăpostea costumul oribil al lui Ralph.

Am trecut prin verandă şi am deschis uşa de la bucătărie. În clipa următoare, m-am oprit brusc şi m-am sprijinit de blatul de bucătărie, ca să nu mă prăbuşesc. în faţa mea stătea un bărbat uriaş,

îmbrăcat cu un tricou albastru. îngenunchease şi tocmai examina panoul sistemului de alarmă. Pe spatele tricoului

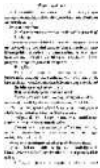

Ne-a aruncat o privire plină de dezgust, apoi a coborât treptele de la intrare.

— Să nu-i spui tatălui tău că a venit Don, mi-a atras atenţia mama, închizând uşa. Jur că ăştia doi mai au puţin şi se iau la pumni din cauza competiţiei ăleia tâmpite.

— Charlie! m-a strigat JennyW.

Cobora treptele ducând în braţe o husă pentru haine, confecţionată din satin alb.

— Asta e rochia de mireasă? a întrebat mama, făcând ochii mari. De ce e la tine?

— Pentru că încerc să salvez mariajul lui Linnie şi Rodney, a răspuns Jenny, ca şi cum ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Rodney insistă întruna că vrea să intre în dressingul ei, iar Linnie a scos-o deja din husă, aşa că Rodney aproape c-a văzut rochia de vreo trei ori în dimineaţa asta.

— De fapt, e şi dressingul lui, am subliniat eu, dar Jenny o ţinea pe-a ei.

— Aduce ghinion dacă mirele vede rochia de mireasă înaintea nunţii, a continuat ea, scuturând din cap. Şi nu vreau să am chestia asta pe conştiinţă. Vouă v-ar conveni să ştiţi că mariajul lor e sortit pierii din cauza voastră?

— Fireşte că nu. Nimeni nu vrea aşa ceva, i-am răspuns.

— Atunci, poftim! a spus Jenny, întinzându-mi rochia.

— Poţi s-o duci în camera noastră, a propus mama. Sunt destul de sigură că Rodney nu va intra acolo.

— Bine. Mă duc s-o pun la voi, i-am zis.

Am pornit spre scări, apoi m-am răsucit spre Jenny.

— Ştii când vin cei care se ocupă de păr şi de machiaj? Priya vrea să ştie.

— Habar n-am, a răspuns Jenny. Vin curând? Vreau să fac duş mai întâi.

S-a repezit spre bucătărie, iar eu am urcat treptele, miş- cându-mă încet sub greutatea rochiei.

— Charlie, vezi s-o aranjezi cu grijă! a strigat mama, exact când cineva a sunat iar la uşă. Să nu se şifoneze.

— Am înţeles.

Mi-am întins gâtul, ca să văd cine sosise, şi am zărit o fată îmbrăcată în negru, cu o geantă pentru aparatul foto. Am presupus că era fotografa. De vreme ce nu eram nici pe departe gata de poze, am grăbit pasul spre cel de-al doilea etaj, către dormitorul părinţilor mei.

Am închis uşa, în caz că Rodney ar fi trecut prin faţa camerei. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu învinovăţită pentru şi mai multe lucruri care nu mergeau cum trebuia. Am deschis fermoarul husei din satin alb, iar când am scos rochia, mi s-a tăiat respiraţia.

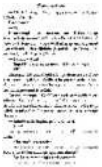
Bineînţeles că văzusem fotografii cu Linnie purtând rochia, la probele de la croitorie. Dar, cumva, pozele păleau în comparaţie cu rochia reală.

Era lungă şi albă, dar nu un alb strălucitor, ci mai degrabă ca şi cum o tentă de gri ar fi fost amestecată în el. Părea nuanţa unei pietricele alburii. Spatele era gol. Pe linia decolteului în V şi pe bretele fuseseră

cusute mărgeluţe. Am privit-o, simţind că eram pe punctul de a izbucni în plâns. Evident, ştiam că Linnie se căsătorea. Numai la asta mă gândisem în ultimele zile şi fusese unul dintre principalele subiecte de conversaţie încă de când ea şi Rodney se logodiseră. Însă vederea rochiei de mireasă mă facea să conştientizez că totul se întâmpla aievea. Şi, ţinând cont de faptul că eram gata să plâng pur şi simplu privind rochia, nu ştiam dacă m-aş fi putut stăpâni când aveam să-mi văd sora purtând-o şi păşind spre altar.

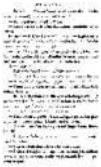
Am tras aer în piept şi m-am adunat. Aveam o mulţime de făcut. Probabil că nu era timp să mă înduioşez din pricina

— Avem aici costumul lui Ralph. Uită-te...

Rodney a deschis fermoarul şi a tresărit vizibil când a văzut conţinutul. I-am tras lui J.J un ghiont zdravăn în coaste.

— Au! a exclamat el, uitându-se urât la mine. Ce...

Am dat din cap în direcţia costumului. În sfârşit, i-a picat fisa.

— Nu e chiar atât de rău, a spus J.J. Adică... e aşa de... maroniu.

— Mike, tu ce zici? a spus Rodney, întinzând costumul spre el.

Mike s-a aplecat ca să vadă mai bine, apoi a gemut iar.

— De ce mi-ai făcut una ca asta? a întrebat el, frecându-se la ochi. Şi-aşa mi-e greaţă.

— îmi pare rău, am spus eu, aruncându-le o privire viitorilor miri, care arătau destul de nemulţumiţi. M-am gândit c-o să preferaţi să aveţi un judecător, mai degrabă decât un costum.

Cineva a ciocănit în tocul uşii sufrageriei şi, ridicând privirea, am văzut-o pe fata de mai devreme, care intrase ducând geanta cu aparatul de fotografiat. Stătea alături de un tip cu barbişon, care ducea o cameră de filmat profesională.

— Salutare tuturor! a zis fata, fluturând din mână. Linnie, Rodney, vrem să-i filmăm şi să-i fotografiem pe nuntaşi în timp ce se pregătesc. Ce-aţi zice dacă am începe să-i fotografiem pe cavalerii de onoare, cât aşteptăm ca fetele să fie coafate şi machiate?

Linnie a aprobat din cap, cu un surâs crispat.

— Venim imediat.

— Asta e semnalul pentru mine, a zis J.J. ridicându-se.

I-a dat lui Mike un bobârnac şi a completat:

— Şi pentru tine.

Mike a gemut şi s-a ridicat din fotoliu. Am observat că mişcarea asta a durat de trei ori mai mult decât ar fi fost normal. J.J. l-a cuprins cu braţul pe după gât şi au ieşit împreună.

Am aruncat o privire spre mobilul meu şi mi-am dat seama că nu aveam timp să mă contrazic cu el. în plus, îmi convenea faptul că se oferea cineva să se ocupe de muzică la nuntă.

— Bine, m-am învoit eu, iar J.J. a ridicat, victorios, un pumn în aer.

— Jameison, *mie* nu mi-ai făcut niciodată un *playlist,* a zis Jenny, pe un ton jucăuş.

J.J- a făcut un pas mai aproape de ea. Zâmbetul lui era un semnal că trebuia să plec. Ştiam că trebuia să fac duş, dar nu mâncasem nimic şi îmi era foarte foame. M-am dus la bucătărie şi am observat că mai rămăsese doar unul, cu afine. Am oftat, l-am luat şi am vrut să urc iar, când cineva m-a strigat:

— Charlotte! Putem vorbi?

Liz, mătuşa lui Rodney, stătea în prag.

Era îmbrăcată foarte frumos, ca de obicei, cu un costum oranj-deschis, asortat cu o broşă şi o eşarfa.

— Arătaţi foarte bine!

— Da? a întrebat Liz, aruncând o privire indiferentă ţinutei sale. Mulţumesc, draga mea! Iar tu...

S-a uitat la mine şi s-a încruntat când mi-a observat tenişii şi jeanşii.

— încă nu m-am pregătit, i-am spus repede, iar Liz a încuviinţat din cap, părând uşurată.

— îmi pare rău că te bat la cap, dar n-am vrut să-i necăjesc pe Linnea şi pe Rodney chiar în ziua nunţii lor...

— Sunt convinsă că mă descurc, orice-ar fi.

— Bine. Am nevoie să modifici aşezarea la mese. O să stau mult, *mult* prea aproape de Jimmy.

Aproape că a scuipat prenumele fostului ei soţ.

— Aăă... sunt destul de sigură că Linnie a luat asta în calcul când a pregătit aşezarea invitaţilor la mese.

— Trebuie să mă puneţi în altă parte, a cerut ea.

O-nuntO/-.
cw6uc/ut>

3
^
7

Danny stătea aşezat pe scaunul biroului meu, deja în costum» şi îşi lega şireturile de la pantofi. Brooke era în picioare, la oglindă. Purta halat şi stătea aplecată, conturându-şi ochii cu creion dermatograf. S-a oprit când am intrat. Mi-a zâmbit crispat şi nu prea prietenos.

Mi-am dat seama că nu o mai văzusem de aseară, când plecase ca o furtună de la jocul nostru nocturn.

M-am întrebat dacă avea să aducă vorba despre joc. Brooke s-a mulţumit să ridice din sprâncene, în timp ce mă strecuram în camera mea.

— Am nevoie să iau ceva din sertar, i-am explicat-

Brooke a expirat scurt.

— Bineînţeles că ai nevoie să iei ceva, a comentat ea, aruncând creionul dermatograf pe măsuţa mea de toaletă şi făcând un pas înapoi.

Am clipit, nedumerită.

— Scuze!

M-am întrebat dacă făcusem ceva greşit.

— Ar fi grozav dacă ţî-ai lua acum tot ce-ţi trebuie! a explodat Brooke. Ca să nu mai repetăm chestia asta cu intratul. Bine?

I-am aruncat o privire lui Danny. Acum, abia când iubita lui îmi vorbea pe tonul ăsta, conştientizam cât de prietenoasă şi dc binevoitoare fusese Brooke până în momentul de faţă. Era ca şi cum vedeam o cu totul altă persoană.

— Uşurel! a încercat Danny s-o calmeze. E camera lui Charlie, iubito. îşi ia lucrurile şi apoi nu

ne mai deranjează.

— Sunt conştientă că e camera Iui Charlie, a rostit Brooke tăios, ridicând tonul din ce în ce mai mult Şi sunt la fel de conştientă că suntem cazaţi aici pentru că nimeni nu a ştiut că vin şi eu...

Danny s-a frecat la ochi.

CAPITOLUL 20
Adaptea%ă-te din mers

— Oameni buni, vă rog să rămâneţi calmi! a strigat Bill în întuneric.

Era încă după-amiază, dar, pentru că se întunecase mult, a trebuit să-mi croiesc drum spre parter folosind lanterna telefonului mobil, în vreme ce încercam să-i liniştesc pe cei pe care îi întâlneam în cale – mătuşa Liz, Max, cele două Jenny –, spunându-le c-o să aflu ce se întâmplase. Linnie coborâse şi ea odată cu mine şi descoperiserăm că un grup mare se adunase în bucătărie. Lumea încerca să-şi dea seama ce se petrecuse. În bucătărie era ceva mai multă lumină, datorită geamurilor mari, însă tot era întunecat. Mama aprindea lumânări – unele conice, înalte, pe care de regulă le folosea pentru cinele simandicoase – şi le punea pe masă şi pe blaturile de bucătărie.

— Şi noi cum o să gătim? a întrebat unul dintre angajaţii firmei de catering. Avem un frigider plin cu produse perisabile...

— Cui îi pasă de mâncare?

Vorbise Glen, care tocmai intrase în bucătărie, laolaltă cu cei care instalau cortul.

— Dacă nu avem curent electric, va trebui să susţinem un recital acustic, iar asta *nu* e în stilul trupei Journey, a completat el.

Tata s-a încruntat.

— Din nou, cine sunteţi?

— El e cu formalități, i-am explicat tatei.

— Unchiul meu aduce un generator, a spus Bill, cu voce tare, pentru a-i acoperi pe ceilalţi. Se pare că am suprasolicitat instalaţia electrică. Am pus în priză prea multe obiecte.

— Formaţia a fost de vină, a intervenit unul dintre tipii care montau cortul. Aţi văzut câte amplificatoare au?

— Sigur, starurile rock sunt de vină! a comentat Glen, clătinând din cap.

— Deci! a intervenit Bill. Vom avea curent afară imediat ce soseşte generatorul. Cât despre curentul din casă...

— Avem nevoie de curent electric, a repetat angajata firmei de catering, ridicând tonul. Altfel, mâncarea o să se strice şi nu vom putea găti nimic.

— Probabil că panoul de siguranţă a fost suprasolicitat, a zis tata, scoţându-şi telefonul mobil şi accesând aplicaţia-lanternă. Mă duc la subsol, să văd ce pot să rezolv.

Apoi s-a întors spre Danny şi l-a întrebat:

— Parcă tu m-ai mai ajutat o dată să fac asta, nu?

— Categoric! Nu prea-mi amintesc cum am procedat, dar o să arunc o privire.

— Te ajut eu, s-a oferit generalul, iar tata a dat din cap.

— Şi eu, a intervenit J.J.

Aveam senzaţia că operaţiunea asta ar decurge mai bine dacă J-J- nu ar fi acolo, însă cei patru au plecat înainte să pot spune ceva.

— Linnie?

Shawn şi Cameron au apărut în pragul uşii de la bucătărie.

— Hei, oameni buni! a zis sora mea, apropiindu-se de ei. îmi pare rău pentru încurcătură. O rezolvăm repede.

— Avem o problemă, a spus coaforul, cu o grimasă. Mai avem contract pentru încă zece minute. Dacă depăşim timpul, va trebui să plătiţi din nou tariful nostru pentru o zi.

Am auzit vag răspunsul interlocutorului. Bill a apărut de după colţ, ţinând în mână un aparat de emisie-recepţie. Era îmbrăcat în smoching.

Îi stătea bine. Tipul deşirat şi subţire, alături de care fusesem trimisă după treburi, în dimineaţa asta, arăta altfel. Papionul negru era înnodat impecabil şi Bill îşi pieptănase părul pe spate, îl mai văzusem îmbrăcat elegant – de pildă, aseară purtase costum –, deci mi se părea inexplicabil că, dintr-odată, nu reuşeam să mă concentrez.

Bill mi-a zâmbit.

— Salut! Arăţi grozav!

— Mulţumesc! Şi tu la fel.

M-am uitat la el, apoi mi-am privit picioarele desculţe, încercând să mă adun.

— Mulţumesc! a zis Bill, încântat, aranjându-şi manşetele cămăşii. E o idee de-a unchiului meu. Mi-a spus că, dacă suntem îmbrăcaţi elegant, ne integrăm mai bine în timpul evenimentului. Cei din culise nu sar în ochi atât de mult dacă arată de parcă ar putea să treacă drept invitaţi.

Am încuviinţat:

— Aşa e. Sună logic.

Am schiţat un gest, vrând să-mi dau părul pe după urechi, însă degetele mele au întâlnit buretele bigudiurilor. Am simţit că rămân fără aer când mi-am amintit cum arăta capul meu.

— Dumnezeule!

— Părul tău e drăguţ, a spus Bill, iar zâmbetul i s-a lăţit când şi-a dat seama la ce mă gândeam. E foarte... futurist.

— Astea sunt... pentru părul meu, am

îngăimat.

Aproape că simţeam cum căldura iradia din obrajii mei.

— Pentru că nu avem curent electric, am precizat.

Bill a ridicat în aer staţia de emisie-recepţie şi a clătinat din cap.

fluierând admirativ în vreme ce Linnie şi Rodney îşi prelungeau sărutul.

Într-un final, când s-au desprins unul de celălalt, i-am zâmbit surorii mele, simţind că mi se punea un nod în gât. Gata! Se căsătorise.

cu cireşe, încercând să nu arunc priviri prea ostentative spre intrare.

Pe toată durata orei cocktailurilor de dinaintea mesei, în timpul conversaţiilor cu rudele mele, cu ale lui Rodney şi cu prietenii lui Linnie, pe care nu-i mai văzusem de ani buni, mă gândisem cum aveau să fie lucrurile când se întorcea Jesse. Într-adevăr, era bine să fim discreţi, dar, la urma urmei, ne aflam la o *nuntă.* Puteam dansa împreună fără să stârnim suspiciuni. Poate c-aş fi reuşit să mut cartonaşele cu numele noastre, astfel încât să stăm mai aproape unul de celălalt. Iar apoi, după nuntă…

Am luat o înghiţitură mare din băutura mea chiar în momentul în care Jesse a intrat în cort şi s-a îndreptat spre masa lui.

L-am salutat, grăbindu-mă să-i ies în cale.

— Bună! Nu te-am văzut pe-aici până acum.

— Da, a spus Jesse, zâmbindu-mi, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat scurt pe obraz. Arăţi minunat! m-a complimentat el, cu toate că nu se uita la mine, ci spre capătul îndepărtat al cortului, acolo unde se aşezase Mike.

— Mulţumesc!

Mi-am netezit buclele, mulţumindu-i cerului că mi-o scosese pe Brooke în cale.

— Şi tu arăţi grozav, l-am lăudat eu.

Chiar aşa era. Purta un costum negru, cu croială strâmtă, o cravată îngustă, şi îşi pieptănase părul cu grijă.

— Păi, în calitate de însoţitor al lui Mike, trebuie să-mi dau toată silinţa.

S-a uitat din nou la mine, apoi s-a aplecat puţin

mai mult, iar apropierea asta mi-a făcut inima s-o ia la galop.

— Ne putem vedea mai târziu?

— Da.

Mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul.

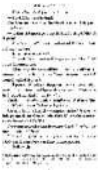
— Minunat!

Bill s-a uitat la tortul de pe podea, apoi la mine, şi a declarat:

— Nu e bine deloc.

Zece minute mai târziu, priveam din cabina camionetei firmei Where Theres A Will. Bill conducea spre Food Mart. încercam să remediem situaţia şi să găsim un înlocuitor pentru tortul miresei.

După ce ne holbaserăm la tortul distrus, care zăcea pe podea, toată lumea a trecut la treabă. Max a fost însărcinat să recupereze animalele şi să le separe. Dovedise că nu era cea mai potrivită persoană pentru această sarcină, dar pentru moment doar pe el ne puteam baza, Bill s-a asigurat că în cort totul era în regulă, iar furnizorii încercaseră să recupereze din tort cât de mult posibil – nu pentru a fi mâncat, ci pentru ca Rodney şi TJnnie să aibă alături de ce să se pozeze, însă mai aveam problema celor o sută cincizeci de invitaţi care se aşteptau să primească desert. îmi asumasem sarcina de a încerca să găsesc pe cineva care să ne poată livra aşa ceva şi începusem să dau telefoane şi să expediez e-mailuri.

După câteva încercări, am aflat – deloc surprinzător – că nicio cofetărie şi nicio firmă de catering nu ne putea pregăti un tort de nuntă, cu trei etaje, înfr-o oră. însă departamentul de cofetărie al supermarketului Food Mart era deschis şi aveau în stoc trei torturi glazurate. Părea cea mai bună soluţie.

Maşina mea era blocată între cele ale invitaţii ot şi dubele cu echipamente, dar camioneta lui Bill fusese parcată ceva mai departe, pe stradă. Cei de la AAA veniseră dimineaţă, să-i încarce bateria, aşa că

puteam pleca în ea.

Cu toate că până în oraş aveam de mers numai zece minute, cu maşina, m-am descălţat imediat de pantofii cu tocuri. încă iiu mă dureau picioarele, dar simţeam că durerea avea să apară în curând şi am hotărât să profit de orice şansă pentru a le

■lí i là i’íí jlp
| i-?: i ! it: III !
ÿ,i ü?
¿¿ïïàïï.î
îM’Nj* :Ü

L-am privit lung cu toţii, iar el a ridicat din umeri.

— Ce? Aşa se spune corect.

— Nu dezvăluim numele cetăţenilor care au făcut plângeri despre tulburarea liniştii publice, a răspuns sec poliţistul Hopper, ca şi cum ar fi recitat o regulă dintr-un manual. Pentru protecţia lor şi a noastră.

Poliţiştii s-au apropiat de ringul de dans, iar tata, Bill, J.J. şi eu am însoţit-o pe Linnie, care se ridicase şi ea de la masa mirilor.

— Care-i problema? i-a întrebat Ramirez pe Jimmy şi pe Liz.

Amândoi îşi încrucişaseră braţele la piept şi îşi aţintiseră
privirile în podea, de parcă voiau să pretindă că nu aruncaseră cu mâncare şi nu ţipaseră unul la celălalt, cu o clipă în urmă.

Jimmy şi Liz se uitau urât unul la altul, dar tăceau. Am aruncat o privire prin cort. Invitaţii rămăseseră aşezaţi la mese. Cameramanul filma în continuare – poate îşi închipuia că ne doream să imortalizeze scenele astea. Personalul firmei de cate- ring se strânsese în partea din spate a cortului, iar formaţia rămăsese pe scenă, parcă urmărind o emisiune televizată deosebit de interesantă.

Linnie, Rodney, Danny, mama mea şi familia Daniels s-au apropiat.

— Domnilor poliţişti, în mod sigur intervenţia asta nu e necesară, a spus mama.

— Când asistăm la o dispută conjugală, suntem nevoiţi să cercetăm, i-a explicat poliţistul

Hopper, părând să recite din nou nişte texte învăţate pe de rost. Aşa e procedura.

— Ce-ar fi să ne spuneţi cum a început totul? a propus poliţistul Ramirez, scoţând un carneţel din buzunar:

Jimmy şi Liz s-au iscodit din nou, apoi şi-au ferit privirea.

— Ceva sigur a stârnit cearta asta, i-a descusut el. Doar nu s-a iscat din senin.

— Nu prea ştiu.

Brusc, mi-am amintit că Bill mă invitase la dans, în super- market, fără să-i pese dacă ne privea cineva. Mă invitase să dansez pur şi simplu pentru că voia să danseze cu mine.

— Ei, atunci putem discuta când vin şi eu? Adică mâine.

Am zâmbit. Ardeam de nerăbdare să despic firul în patru,
ore în şir, împreună cu cea mai bună prietenă a mea, să-i povestesc despre weekendul ăsta nebun, despre toate suişurile şi coborâşurile.

— Aşa o să facem.

— Melodia asta e pentru Linnie şi Rodney! a anunţat Glen.

Pe ringul de dans, mulţimea – inclusiv sora mea şi proaspătul meu cumnat, care dansau plini de energie – a ovaţionat, iar Any Way You Want It a abordat primele acorduri ale melodiei „Don't Stop Believing".

După calculele mele, o cântau pentru a treia oară, dar dansatorilor nu părea să le pese. Restul mesei decursese fără alte dezastre majore. Oamenii nu păreau să fi observat că mâncau tort de la supermarket. Tatei îi plăcuse la nebunie şi devorase cel puţin trei felii. Discursurile se desfăşuraseră fără probleme. Al tatei fusese încântător, la fel şi al soacrei mari. Cel mai bun fusese al lui Ellis, fratele lui Rodney, care ne surprinsese pe toţi cu un apel pe Skype, din Japonia. Acolo era foarte devreme şi Ellis nu păruse complet treaz, dar, chiar şi aşa, cei mai mulţi oameni din cort îşi suflau nasul, emoţionaţi,

atunci când el terminase de vorbit.

Danny se ridicase şi ţinuse un toast deosebit de emoţionant, declarând că iubirea dintre Linnie şi Rodney fusese întotdeauna o sursă de inspiraţie pentru el şi că spera că avea să fie destul de norocos încât să găsească o astfel de iubire, într-o bună zi. Am tot aşteptat să o menţioneze pe Brooke, însă Danny şi-a

(9-nunta/...
cu/âtu/uo

şi Rodney erau căsătoriţi, iar formaţia tocmai începea să cânte melodia „Any Way You Want It”. M-am descălţat, apoi m-am grăbit să mă alătur familiei mele, pe ringul de dans.

CAPITOLUL 24
Familia Grant

Două ore mai târziu, stăteam pe o canapea, în sufragerie, şi mâneam tort de la supermarket.

— Ai făcut treabă bună! mi-am lăudat eu fratele mijlociu, oferindu-i un dumicat de tort. Îţi mulţumesc că ne-ai salvat la partea cu muzica!

J.J. şi-a înclinat capul într-o parte.

— Pur şi simplu am făcut ce mi s-a cerut, a spus el, cu modestie.

Într-adevăr, se descurcase bine după ce luase locul formaţiei Any Way You Want It. Ne oferise o combinaţie de melodii pe care se putea dansa, mai vechi şi mai noi, aparţinând de numeroase genuri muzicale, parcă încercând să se asigure că muzica era pe gustul cât mai multor nuntaşi.

Restul petrecerii se desfăşurase de minune: fuseserăm toţi pe ringul de dans, dansând, cântând versurile cântecelor şi râzând. Danny îmi strecurase pe furiş pahare cu şampanie, generalul şi doamna Daniels dovediseră că ştiau să danseze. Ca de obicei, verişoara Frannie se îmbătase şi începuse să vorbească tare, declarând că ar fi putut să devină doctoriţă, dacă ar fi vrut.

Jesse plecase devreme de la petrecere. îşi luase la revedere şi le mulţumise părinţilor mei, apoi mă îmbrăţişase şi profitase de moment ca să-mi

şoptească la ureche:

— Trimite-mi un SMS când termini aici.

de faptul că încă purta smoching, ca un memento al faptului că, în urmă cu numai o oră, dansaserăm cu toţii, fericiţi.

— Noapte bună! ne-a urat tata, cu voce obosită. Am vrut doar...

Ce a vrut să spună a rămas nerostit. A oftat, s-a întors şi a ieşit din cameră, cu paşi grei.

Sufrageria a rămas tăcută pentru o clipă. Mi-am privit fraţii, întrebându-mă cum de camera asta, care fusese dintotdeauna unul dintre cele mai plăcute şi mai liniştite locuri din casă, se transformase brusc într-o zonă de război.

— Ar trebui să mergem şi noi la culcare, a propus Linnie, iar Rodney a încuviinţat şi i-a întins o mână, ajutând-o să se ridice.

Sora mea încă era îmbrăcată în rochia de mireasă, iar Rodney, în costumul tatălui său. Mă simţeam foarte aiurea. Ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viaţa lor, şi uite cum se încheia! Aşa îi trimiteam în luna de miere?

— Ne vedem mâine, a spus Rodney.

De obicei, vocea lui era veselă, dar acum cumnatul meu nici măcar nu încerca să fie optimist. îşi ţinea în continuare braţul petrecut pe după umerii surorii mele.

— Noapte bună! ne-a zis Rodney.

I-am privit în tăcere şi nimeni nu le-a urat noapte bună. Mi-a trecut prin minte că niciunul dintre fraţii mei nu o făcuse deoarece, la fel ca mine, simţeau că ar fi fost o minciună sfruntată, de vreme ce nu fusese şi nici nu avea să fie o noapte bună.

(Anunţă/... cu/âiuduc'

— Te simţi bine, Chuck? m-a întrebat Danny.

Am scuturat din cap. în momentul ăsta, *bine* mi se părea o stare necunoscută.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus! i-am reproşat eu, conştientizând abia acum trădarea lui.

Cum de putuse *Danny* să nu-mi destăinuie vestea divorţului?

în faţă pe băiatul care mi se păruse grozav când îl văzusem pe coridoarele Liceului Stanwich. Acum, era doar... un tip oarecare. Nu l-am văzut pe cel la care visasem ore întregi, imaginându-mi cum ar fi fost să mă vadă cu adevărat, să mă aleagă pe mine. Aura care îl însoţise mereu – cea despre care începeam să înţeleg că era rezultatul creaţiei mele – pălise. Era ca şi cum îl transformasem într-un personaj din banda desenată a mamei: prea lustruit şi perfect. Şi absolut bidimensional. Nu-l cunoşteam pe tipul care şedea pe canapea, alături de mine. Şi nici el nu mă cunoştea.

— Ar trebui să plec.

Când am rostit curantele, am realizat că exact asta doream.

Jesse s-a ridicat mai mult.

— Am făcut eu ceva aiurea?

— Nu, i-am răspuns repede, deoarece era adevărat.

Nu se punea problema că Jesse făcuse sau nu făcuse ceva. Pur şi simplu nu era persoana care mă autoconvinsesem eu că era. Şi nu din vina lui. Chiar dacă fusese plăcut să-l sărut, trebuia să plec.

— Nu cred că e o idee bună să rămân aici.

— Aha! a exclamat Jesse, clipind.

Evident, nu înţelegea ce se schimbase în ultimele minute.

— îmi pare rău.

M-am ridicat şi mi-am luat poşeta. Ştiam că, dacă m-aş fi uitat la el, stând întins, având cămaşa uşor şifonată acolo unde mâinile mele îl atinseseră, aş fi ajuns iar pe canapea, sărutându-l.

M-am oprit în faţa uşii laterale. Mi-am scos cheile din poşetă.

— Ne mai vedem, da?

— Da, a răspuns Jesse.

Mi-a zâmbit puţin confuz, dar binevoitor.

Deja se întindea după telecomandă. Cât de uşor trecuse de la momentul nostru împreună la dorinţa de a se uita la televizor!

— Ai grijă de tine, Charlie!

— Şi tu la fel!

I-am zâmbit, dar el s-a rezemat de spătarul canapelei, fără să se uite la mine. Am ieşit din subsol, păşind în aerul rece al nopţii şi trăgând adânc aer în piept. între timp, ploaia se oprise.

Tocmai urcasem în maşină, când mi-a sunat telefonul. L-am scos din poşetă şi am văzut că mă suna J.J. Am ezitat o secundă, apoi am răspuns.

-JJ?

— Bună, Charlie! a turuit el. Ştii... Am cam fost arestaţi...

— Bună seara din nou, domnule poliţist! l-a salutat Linnie, fluturând din mână spre omul legii.

Aveam impresia că prezenţa a încă doi membri ai familiei Grant nu avea darul de a-i îmbunătăţi starea de spirit.

— El e Rodney Daniels, avocatul familiei Grant, a explicat J.J., dând din cap spre cumnatul nostru.

Un muşchi a zvâcnit în maxilarul lui Rodney. Bănuiam cât de greu îi era să nu-l corecteze pe J.J. şi să-i spună că, de fapt, încă nu era avocat.

— Aşa e, a confirmat Rodney.

S-a uitat în jur, la noi toţi, şi a oftat.

— Mersi mult, băieţi! Exact aşa voiam să-mi petrec noaptea nunţii.

— Care e problema? a întrebat Linnie.

— Păi, suntem pe *Bulevardul Grant*, i-am răspuns, uitân- du-mă la ea cu subînţeles. Problema e că s-au apropiat prea mult de locuinţa guvernatorului.

Sora mea a priceput la ce mă refeream.

— Pe bune?! i-a întrebat pe fraţii noştri, clătinând din cap. Tocmai în seara asta v-aţi apucat să faceţi aşa ceva?

— Când guvernatorul este la reşedinţa sa, maşinilor care nu aparţin riveranilor nu le este permis să parcheze pe această stradă, a spus poliţistul Ramirez, gesticulând spre SUV-ul lui Danny. Am văzut acest vehicul parcat pe marginea străzii, gol, apoi i-am văzut pe aceşti trei indivizi încercând să se caţăre pe stâlp. Au refuzat să-mi spună ce intenţii aveau şi i-am reţinut pentru comportament

suspect.

Rodney şi-a dres glasul şi a tras de tivul hanoracului său.

II cunoşteam pe Rodney îndeajuns de bine încât să-mi dau seama că îşi dorea să fi fost îmbrăcat în costum şi cravată, nu în jeanşi şi un hanorac vechi, inscripţionat cu numele Dartmouth.

— Care este comportamentul de care îi suspectaţi?

copilăria mea, pe vremea când el mi se păruse cea mai bună persoană din lume.

Am oprit pe aleea casei noastre, iar Danny s-a foit.

– Am ajuns? m-a întrebat.

– Da. Am ajuns acasă.

Când i-am răspuns, am simţit cât de obosită eram.

AM FĂCUT CAFEA!
SPER CĂ VĂ PLACE.

Am intrat căscând în bucătăria întunecată şi am deschis uşa, lăsându-l pe Waffles să iasă în curte. Am observat că, deşi căţelul era la noi acasă abia de o zi, deja îşi formase o rutină.

– Salutare!

Am tresărit speriată şi m-am răsucit. Mama stătea aşezată la masa din bucătărie, în halat, cu o cană de cafea în faţă.

– Iisuse! am exclamat, ducând o mână la inimă. M-ai speriat.

– îmi pare rău, a spus mama, făcând un gest spre cafetieră. Avem cafea, dacă vrei.

Luând în considerare faptul că dormisem maximum trei ore, am încuviinţat şi am luat una dintre cănile rămase în dulap. Am răsucit-o în mâini. Era roşie, inscripţionată cu numele „Stanwich College". Tata credea că era cea pe care o primise în urmă cu treizeci de ani, când susţinuse interviul pentru ocuparea postului de asistent universitar. J.J. o spărsese acum un deceniu şi o înlocuise. Niciunul din noi nu-i spusese tatei. La gândul ăsta, am simţit că mă apăsa tot ce se petrecuse aseară. Ce avea să se întâmple cu această cană, atunci când părinţii mei se vor fi mutat în case diferite? Ce avea să se întâmple cu povestea din spatele acestui obiect?

în timp ce-mi umpleam cana, câinele a zgrepţănat o dată la uşa din spate, iar eu i-am dat drumul înăuntru – din fericire, labele îi erau curate – şi m-am dus la frigider, să-mi torn lapte. Frigiderul era plin ochi cu mâncare de la petrecere; toate platourile fuseseră învelite cu grijă, în folie, şi aşezate în frigider aproape matematic, asemenea unui Tetris

alimentar. Tocmai terminasem de turnat laptele în cană, când mama a spus:

– Cred c-ar trebui să stăm de vorbă.

M-am uitat la ea şi, pentru prima oară, mi-am dat seama că nu se trezise înaintea tuturor doar ca să-şi savureze cafeaua în linişte. îl aştepta pe cel care urma să se trezească primul.

M-am aşezat la masă, faţă în faţă cu ea.

– Indiferent ce hotărăşti în legătură cu facultatea, trebuie să *iei* o decizie. După aia, o să te simţi mai bine.

– Hei! i-am strigat, când tocmai se pregătea să plece. Ştiam că nu îi pusese nicio întrebase despre ea tot weekendul.

Nu mă sinchisisem să aflu nici măcar câteva informaţii elementare, iar acum mi se părea că ratasem ocazia, de vreme ce n-aveam să o mai văd vreodată.

– Brooke! Ce fel de doctoriţă eşti?

Mi-a zâmbit.

– Sunt psihologă. Succes, Charlie!

S-a întors şi a intrat în aeroport, fără să se uite înapoi.

Am privit-o până a dispărut în aerogară. Pe urmă am pornit maşina şi m-am îndreptat spre patiserie.

Am vrut să-i răspund, dar apoi am văzut cine se apropia şi ne-am ascuns iar. Don venea grăbit, în halat şi papuci de casă, străduindu-se din răsputeri – deşi zadarnic – să pară nonşalant.

– Cine-i tipul? a întrebat Sarah în şoaptă.

– Ala nu e Don? a zis Mike.

Mai că nu-mi venea să cred că asta era explicaţia pentru absenţa ziarului nostru.

– Ba da. E vecinul nostru, i-am explicat lui Sarah, fără să-mi iau ochii de la el. E furios din cauza grădinii tatei.

– *Poftim?!*

– Sst!

Mă luptam cu pornirea de a sări la Don şi a ţipa. Ştiam că trebuia să-l surprind în plin furt. Altfel, nu aveam nicio îndoială că ar fi negat cu înverşunare. Mi-am ţinut respiraţia. Don a privit în jur, apoi s-a aplecat, prefacându-se că-şi ştergea un fir de praf de pe papucul de piele. A înşfacat ziarul nostru, după care s-a îndreptat de spate şi a pornit grăbit spre casa lui, cu tot cu ziar.

Am ţâşnit din spatele camionetei, iar Mike şi Sarah m-au urmat.

– Hei! Don!

Vecinul nostru a încremenit, holbându-se la mine.

– Ce-ai în mână?

– Ah!

A privit în jos, la exemplarul nostru din *Stanwich*

Sentinel, apoi s-a uitat la mine. Aş fi putut jura că auzeam cum se învârteau rotiţele în mintea lui, încercând să născocească o explicaţie.

– Ăăă...

– Ar fi bine să gândeşti mai repede, i-a zis Mike.

CAPITOLUL 29
Familia din spatele benzii desenate

— în regulă, oameni buni! a strigat Jill, producătoarea emisiunii *GMA,* şi apoi a bătut din palme, încruntându-se la grupul adunat în spatele cameramanului. Vă mai repet o dată: dacă aveţi de gând să staţi aici în timpul filmării – deşi mi-ar plăcea să vă uitaţi la emisiune doar la televizor, preferabil în altă încăpere sau, şi mai bine, la voi acasă –, trebuie să faceţi linişte. Ne-am înţeles?

O parte dintre oameni au încuviinţat din cap, dar cei mai mulţi nu păreau să-i dea atenţie. Am simţit o undă de compătimire văzând expresia consternată a lui Jill.

Numeroşi nuntaşi aflaţi în diverse stadii de mahmureală căscau gura pe aici. Coborâseră la parter, în căutare de mâncare, şi hotărâseră că era distractiv să se holbeze la noi, în timp ce eram filmaţi de echipa unui post de televiziune naţional. Cele două Jenny erau în halat şi papuci de casă. Desfacuseră o sticlă de şampanie în bucătărie, probabil considerând că cel mai bun remediu contra mahmurelii era o avalanşă de cocktailuri Mimosa[1]. Sorbeau din ele, iar

1 Cocktail pregătit cu şampanie sau vin spumant şi suc rece de citrice – de regulă, de portocale.

Priya, îmbrăcată în treining, bea cafea dintr-o cană inscripţionată cu numele *Grant Central Station* şi cu poza lui Waffles.

Trecuserăm cu toţii prin etapa machiajului – chiar şi tata, care protesta vehement şi strănuta ori de câte ori pămătufiil cu pudră se apropia de el. Probabil că era un lucru bun faptul că totul fusese atât de aglomerat şi de haotic, fiindcă aşa nu avuseserăm timp – şi nici intimitatea necesară – să discutăm despre ce se petrecuse azi-noapte.

Waffles se aşezase în poala mea. Descoperiserăm că mârâia fie la microfon, fie la microfonist. întrucât ora de începere a interviului se apropia, m-am trezit că, de agitaţie, mă jucam cu urechile căţelului. Din fericire, nu părea să-l deranjeze.

– Bun! a spus Jill, plesnind din palme.

Waffles a tresărit, iar eu l-am mângâiat pe spinare, încercând să-l calmez.

– Sunteţi gata, familie Grant? Intrăm în direct în... – Jill a aruncat o privire tabletei pe care o ţinea în mână – patru minute, deci vreau să fiu sigură că suntem pregătiţi.

– Unde e Jackson? a strigat Liz, din prag.

Jill i-a răspuns:

– Se pregăteşte. Deci, aşa cum v-am mai zis, n-o să fie un segment foarte lung al emisiunii. Vă vom pune întrebările pe care le-am trecut în revistă împreună. Nu vă faceţi griji! a adăugat producătoarea. Jackson e profesionist, aşa că el va conduce toată discuţia. Bine? Grozav!

S-a întors pe călcâie şi a ieşit din încăpere fără să aştepte răspuns, vorbind în staţia ei de emisie-recepţie.

– O să fie distractiv, a spus J.J., după o pauză

în timpul căreia enormitatea situaţiei ne-a copleşit pe toţi, simultan.

– O să vă descurcaţi de minune! ne-a strigat Jenny W., ridicând în aer paharul ei şi facându-i lui J.J. cu ochiul.

– Absolut! a adăugat Jenny K.

– Bun! începem! a anunţat Jill, cu glas limpede şi vesel.

O-nuntii/-.
cu/6itfduo

– Prompterul e pregătit pentru tine, Jackson, iar ziarele astea o să le folosim în ultimul cadru, când vom filma cum toată familia citeşte ziarul. Apoi vom face trecerea de la tine la cadrele cu banda desenată. Cum ţi se pare?

– Sună grozav, a răspuns Jackson.

Avea aceeaşi atitudine energică pe care o afişa la televizor. Nu-mi dădeam seama dacă ăsta era felul lui de a fi sau dacă renunţa la faţadă în clipa în care intra în rulota lui.

Adineauri, mi se păruse că toată lumea se mişca repede, însă acum totul se derula cu viteză supersonică: membrii echipei alergau de ici-colo, mutând ghivecele cu plante, ajustând luminile, iar coaforii şi machieurii au tăbărât asupra lui Jackson, pentru „ultimele retuşuri".

– Nu vă faceţi griji, a spus Jackson, ţinând ochii închişi în timp ce un machieur îi pudra faţa. Vă promit că n-o să fie dureros.

Machieurul a terminat şi s-a îndepărtat grăbit. Jill i-a apostrofat pe cei aflaţi în afara cadrului.

– Vă rog să faceţi linişte, a cerut ea, cu ochii la tabletă. Avem legătura în cinci secunde... patru... trei...

Mi-am netezit iute părul şi, pe urmă, urechile câinelui, iar în clipa următoare Jill a arătat spre noi. Ledul roşu al principalei camere de filmat a licărit.

– Bine aţi venit la „Familia din spatele benzii desenate *Grant Central Station"*| a spus Jackson, cu ochii la cameră.

M-am uitat în obiectivul camerei fără să clipesc, cu gândul la toţi oamenii care, în faţa televizoarelor

de acasă, mă priveau la rândul lor. Replicile pe care le citise Kevin la repetiţie se derulau pe un mic monitor aflat alături de camera de filmat principală. Brusc, îmi simţeam gura foarte uscată.

– Sunt Jackson Goodman şi mă aflu în casa din Connecticut a desenatoarei Eleanor Grant, unde ea şi familia sa locuiesc de mai bine de două decenii. Suntem aici pentru a discuta despre extraordinar de îndrăgitele benzi desenate *Grant Central Station,* care au ajuns la final în această dimineaţă, şi pentru a-i cunoaşte pe oamenii din spatele familiei voastre desenate preferate.

S-a uitat întrebător la mama şi, un moment mai târziu, ea s-a dezmeticit. Pe ecran apăruse replica pe care o tot repetase: „Bine aţi venit în casa noastră! Suntem foarte bucuroşi să vă avem alături de noi!". însă, după felul în care mijea ochii, mi-am dat seama că mama uitase să-şi pună ochelarii.

– Bine aţi venit...? a spus ea şovăielnic, aplecându-se spre ecran şi părând foarte nesigură. Este... să vă am alături de noi. Eleanor.

S-a încruntat un moment, apoi a clătinat din cap, iar eu am bănuit că-şi citise numele afişat pe prompter ca şi cum ar fi făcut parte din replica pe care trebuia să o rostească.

– îmi pare rău, s-a scuzat mama, roşind. *Eu* sunt Eleanor. Tu eşti Jackson.

S-a auzit un sunet înfundat, ca un fel de chiţăit. Am privit în jos, crezând că scâncise căţelul. Dar pe urmă am realizat că sunetul provenea de la Linnie, care strângea foarte tare din buze. Cunoşteam foarte bine manifestările astea: pe sora mea o năpădea

râsul. Şi Rodney observase acelaşi lucru. îi îngheţase zâmbetul pe buze şi o bătea uşurel pe Linnie pe mână, aruncându-i priviri de avertizare.

– Eleanor – a spus Jackson, ca şi când nu se întâmpla nimic nelalocul lui –, ai desenat timp de douăzeci şi cinci de ani o versiune a familiei tale. Ce aspect al acestei călătorii ţi-a plăcut cel mai mult?

Linnie a izbucnit în hohote de râs, apoi şi-a acoperit gura cu palma.

—îmi pare rău! Foarte rău! a spus sora mea, părând consternată.

Dar nu prea avea de gând să se oprească din râs. A încercat să adopte o mină serioasă, dar a cedat imediat.

– Ai spus *călătorie*, a încercat ea să explice, respirând lent şi profund.

– Da... Asta am spus, a confirmat Jackson.

Prezentatorul zâmbea în continuare, privind pe furiş promp-
terul, de parcă acesta l-ar fi putut ajuta. Tata a intervenit:

– Vrea să spună că seara trecută am avut o formaţie.

– Dacă putem s-o numim aşa, a adăugat J.J.

– Şi cânta *cover*-uri după melodiile celor de la Journey, a continuat tata, ceea ce a stârnit din nou râsul lui Linnie. Ştiţi, formaţia Journey...

– Am înţeles, a zis Jackson.

Tonul lui căpătase o nuanţă dură, deşi expresia îi rămăsese la fel de zâmbitoare.

M-am uitat iute la Jill: lăsase tableta deoparte şi îşi încleştase degetele în păr, ca şi când plănuia să-l

smulgă din rădăcini.

– Eleanor, este celebru faptul că ai folosit drept sursă de inspiraţie adevărata ta familie pentru a crea faimoasele personaje din benzile tale desenate. Care sunt cele mai mari diferenţe dintre voi şi personaje?

Ne-am răsucit cu toţii spre Danny, care, conform scenariului pe care îl repetaserăm, ar fi trebuit să răspundă că Donny – omologul lui din *Grant Central Station* – era leneş, însă el nu. Dar Danny se uita în jos şi umerii i se scuturau, semn că se molipsise de râsul lui Linnie.

– Hrrm..., a făcut el, dregându-şi glasul. Păi, eu sunt diferit.

încerca să-şi vină în fire. în cazul lui Danny, asta se manifesta

prin faptul că vorbea mai rar şi cu o octavă mai jos decât de obicei. Era ca şi când l-ar fi imitat pe Darth Vader. Am simţit cum începutul unui hohot de râs îmi gâdila gâtlejul.

– Vreau să spun... Nu... nu sunt dezordonat.

Şi-a dres din nou glasul. Pentru mine era cât se poate de evident că se lupta să nu-şi piardă controlul.

lacrimile de la colţurile ochilor. Privirea mea s-a intersectat cu a lui Mike, ceea ce ne-a stârnit din nou râsul. Ca şi când ar fi vrut să se alăture veseliei generale, Waffles şi-a dat capul pe spate şi a început să urle.

***

— Când credeţi c-o să ne mai invite în emisiune? a întrebat mama, uitându-se la noi pe deasupra căniide cafea.

Cumva, reuşiserăm să ne revenim. Prestaţia noastră stârnise *o mulţime* de comentarii din partea celor care urmăriseră emisiunea. În timp ce Liz ne apostrofa pentru că ne purtaserăm nerespectuos cu Jackson Goodman, telefonul meu a vibrat, anunţând sosirea unui mesaj.

Siobhan

DOAMNE, CHARLIE!
CE NALBA A FOST ASTA?
NALBA
Ce iarba
IARBA!!
Ce s-a întâmplat?
A fost cea mai bună/rea/bună chestie pe care am văzut-o vreodată.
I-ai cerut lui Jackson un autograf pentru mine??

Stăteam cu toţii în bucătărie. Nuntaşii se răspândiseră în sufragerie şi în bucătărie, bând cafea, mâncând gogoşi şi speculând cu privire la motivul pentru care familia Grant se hotărâse brusc să o ia razna în direct, la televiziunea naţională. Din când în

când, cineva intra în bucătărie, după cafea – sau după cocktailuri Mimosa, în cazul lui Jenny –, dar în clipa asta eram doar noi şapte. De fapt, opt, punându-l la socoteală şi pe Rodney.

©ÎM
SÎf
SSM
gSS
SM
KÍ

A FOST ODATĂ, ÎN CONNECTICUT...
O FAMILIE
ȘI CU BUNE, ȘI CU RELE... AU AVUT PARTE DE DEZASTRE...
DE VICTORII...
ÎN CURȚI DE...
DE ÎNVINGĂTORI...
DE VÂNZARE
CU TOȚII ȘTIAU CĂ, ORICE S-AR ÎNTÂMPLA,
AVEAU SĂ FIE MEREU O FAMILIE.

S
E
P

T
E
M

B
RI
E

CAPITOLUL 30

A fost odată, în Connecticut

— Eşti sigură ci ai luat tot? m-a întrebat tata, pentru a mia oarău N-ai uitat nimic?

— Sunt siguri.

Dar; pentru orice eventualitate, am aruncat o privire pe bancheta din spate a maşinii, ca sa mai verific o data. Categoric, maşina era încărcată până la refuz. Mi se părea normal, de vreme ce era plină cu bagajele de care nu una, ci două persoane aveau nevoie pentru un întreg an universitar.

— Nu-mi place c-o să traversezi jumătate dc ţară dc una singură, la volan, a zis mama, clătinând din cap.

Mikc, care aranja cutiile pe bancheta maşinii, s-a îndreptat de spate.

— Hei, cum adică? a exclamat el, ridicând dintr^o sprânceană. Pc mine nu mă pui la socoteală?

M-am uitat la Mike şi i-am zâmbit. Stăteam pc aleea noii case a tatei. O găsise la începutul lui mai şi se mutase în ca înainte dc prima săptămâni din iunie.

Fusese foarte greu să nc luăm rămas-bun de la casa noastră, să privim cum toată mobila dispărea din camere, iar pereţii se goleau. Dar munciserăm cu toţii, împreună, ca să împachetăm mobila şi toate obiectele, iar asta ajutase mult. Chiar si Danny venise din California, în loc sa trimită pe cineva să o facă în locul lui, aşa cum fi era obiceiul şi aşa cum JJ. şi

Rodney pariaseră

în cele din urmă, îi mulţumesc lui Murphy, care a contribuit... nu cu mare lucru. Cu toate astea, a arătat simpatic în timp ce stătea degeaba.

[2] în religia iudaică, *bat* ***mitzvah*** (pentru fete, sărbătorită începând cu vârsta de doisprezece ani) și *bar* ***mitzvah***

kyUct-hith Ltirmța
t.pkctațrifK. ccpy/ifh
2C1E kyMi»cit

(pentru băieţi, sărbătorită începând cu vârsta de treisprezece ani) sunt ceremonii religioase care au drept scop recunoaşterea adolescenţilor drept adulţi responsabili pentru asumarea şi respectarea legilor religioase. (N. red.)